

စံရိပ်ငြိမ်ဆရာတော်
အာဠာဠာဠာ (ပိဋက)
လှိုက်သုံးတရားတော်မူပြီး
ပေါင်းချုပ်

ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါး

၁။ အရဟံဂုဏ်တော် = ကိလေသာတည်းဟူသော အနောက်အကျမှ ကင်းစင်နေသဖြင့် အမြဲကြည်လင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် = သိပ္ပယ်ဟူသမျှ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကျန်ရအောင် လုံးဝကုန်စင် သိမြင်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။

၃။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော် = ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတစ်ဆယ့်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၄။ သုဂတဂုဏ်တော် = ကောင်းမြတ်သော စကားကိုသာ ဆိုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၅။ လောကဝိဒ္ဓဂုဏ်တော် = လောကသုံးပါးကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၆။ အနုတ္တရောပုရိသ ဓမ္မသာရထိဂုဏ်တော် = မလိမ္မာ မယဉ်ကျေးသူတို့ အား ထူးမြတ်လွန်ကဲစွာ ဆုံးမတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။

၇။ သတ္တာဒေဝ မနုဿဂုဏ်တော် = နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ဆောင်တော်မူခြင်းကြောင့် လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ ၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၈။ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် = သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင်

သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉ ။ ဘဂဝါဂုဏ်တော် = ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ
သော မြတ်စွာဘုရား။

ညှို့မျက်ဝန်းမှာ တရားရှာ တရားတော်

ဒီကနေ့ အားလုံးသော ဓမ္မယောဂီ သူတော်စင်များ နာယူကြရမည့် တရားတော်ကို "ညှို့မျက်ဝန်းမှာ တရားရှာ တရားတော်" လို့ မှတ်ကြပါ။

"တရားတော်ရဲ့ အမည် ဘာပါလိမ့်"

"ညှို့မျက်ဝန်းမှာ တရားရှာ တရားတော် ပါဘုရား"

"ကဲ ဟောနာ ကြည်ညိုကြရအောင်"

သုံးလောကထွတ်ထား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်အခါက တောင်ငါးလုံး ကာခိုတဲ့ ရာဇဂြိုဟ် နေပြည်တော်ကြီးမှာ အမျိုးသမီး အလိမ္မာတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

သူ့ရဲ့ နာမည်က "သုဘာ" တဲ့ ။

အမျိုးဇာတိကတော့ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ဗြဟ္မဏ အမျိုးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သူလေးပါ။

ရှေးရှေးဘဝ သံသရာက ပါရမီကုသိုလ်တွေဖြစ်တဲ့ အထုပ်ကြီးကိုရအောင် စုဆောင်းလာခဲ့လို့ ယခုအဆုံးဘဝမှာ မြင်လိုက်ရင် ဘဝင်ခိုက်သွားအောင် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါကလည်း သူတကာထက် သာလွန်နေတယ်။

ထူးထူးချွန်ချွန် မြင့်ကြွယ်ပြီး တင့်တယ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ယဉ်
ယဉ်ကျေးကျေး "သုဘာ" ဆိုတဲ့ အမည်လေးပေးပြီး ယုယချစ်ခင်ခြင်းကို
ခံနေရတယ်။

တဿာ ကိရ သရီရဝယဝါ သောဘဏ ဝဏ္ဏ ယုတ္တာ အဟေသုံ၊
တဿာ သုဘာတိ အန္တတ္ထ မေဝ နာမံဇာတံ။

(ထေရီဂါထာ အဋ္ဌကထာ)

တဿာ၊ ထိုအမျိုးသမီးလေး၏။ သရီရဝယဝါ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်စိ
တ်တို့ သည် ။ သောဘဏဝဏ္ဏယုတ္တာ၊ တင့်တယ်သော အဆင်းတို့ နှင့်
ယဉ်ကုန်သည် ။ အဟေသုံကိရ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ တဿာ၊ ထို့ကြောင့်။
သုဘာ၊ သုဘာဟူ၍ ။ အန္တတ္ထ မေဝနာမံ၊ သင့်လျော်လိုက်လျောသော အ
မည်သည် ။ ဇာတံ၊ ဖြစ်လေသတည်း။

ဒီအမျိုးသမီးလေးမှာ အထူးခြားဆုံးကတော့ စက္ခုဆိုတဲ့ မျက်လုံး
လေးပါပဲ။ သူ့မျက်လုံးဟာ အစဉ်မပြတ် ပြုံးနေတယ်။ တင်စားရရင်
တော့ "သောကြာကြယ်အသွင် သမင်မျက်လုံး" လို့ ပြဆိုရမှာ ပေါ့။

အဆိုတော် သုမောင်ဆိုတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ကြားဖူးပါတယ်။ ဘာတဲ့
"လှတစ်မျက်နှာ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံး" ဆိုတာလိုပဲနဲ့ တူပါတယ်နော်။ လူ
တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘယ်လောက်ပင်လှပစေကာမူ မျက်လုံးအင်္ဂါတစ်ခု အ
ချိုးမကျဘူးဆိုလျှင် အလှအင်္ဂါပျက်စီးကုန်တာပါပဲ။

အခု သုဘာရဲ့ မျက်လုံးဟာ အလွန်လှပနေတယ်၊ ဘယ်လောက် လှ
ပနေသလဲဆိုရင်...

မိလက္ခိ ဝိယ သောဘန္တိ၊

တိဿာ သုက္ကောဠု သန္တိဘာ။

နိစ္စမှ ဝိတာစ မုတ္တာဘာ၊

နေတ္ထ သောဘာ သိရိန္ဒရာ။

တိဿ၊ သုဘာအမည်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးလေး၏။ နေတ္ထသောဘာ၊ ဖိုးနွှတ်တန် ရောင်လျှံထွန်းငြိ လောကီအမြဲတေ မျက်လုံးဂုဏ် ကျက်သရေတို့ သည် ။ မိလက္ခိဝိယ၊ စိမ်းစိမ်းစိုစို ယဉ်နဂိုလျှင် သမင်ပျို မျက်လုံးတို့ကဲ့သို့။ သောဘန္တိ၊ မြင်သူတိုင်း ချီးကျူး သောမနသ် ရွှင်မြူးအောင် အထူးပင် တင့်တယ်ကြလေကုန်သတည်း။

သုက္ကောဠု သန္တိဘာ၊ ထွက်လာကွန့်မြူး မိုးတိမ်ဦးက သောက်ရှူးကြယ် ပုံတန်းကဲ့သို့ ရှူလိုက်တိုင်း တင့်တယ်ကြလေကုန်၏။ စ၊ နှိုင်းဖွယ်ပမာ သည် မျှသာမဟုတ်သေး။ မုတ္တာဘာ၊ တိမ်လွှာထပ်ထပ် ကောင်းကင်ရပ်မှာ မျိုးဓာတ်ငြိစွဲ ဝဠာဟက ပုလဲတို့ ကဲ့သို့။ နိစ္စမှ ဝိတာ၊ ညမှာလည်း တထိန်ထိန် နေ့အချိန်မှာ လည်း တရွှင်ရွှင် ကြည်လင်ပုံ ဆုံးမသတ်အောင် အပြုံးဓာတ် အမြဲတည်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ၊ သိရိန္ဒရာ၊ လောကအမြဲတေ ကျက်သရေအဖူးအထွတ် ရှိသမျှ ဦးညွတ်အောင် ခူးဆွတ်ယူနိုင်ကြလေသတည်း။

ဒီလောက် တင်စားနေရင် အလင်္ကာဂုဏ်နှင့် စစ်ဆေးလျှင် အဓိကဒေါသဆိုတဲ့ အပြစ်ဘေးငြိမှာ စိုးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီတရားမှာ မျက်လုံးက အဓိကဖြစ်နေတယ်။

သုဘာ အမျိုးသမီးလေးမှာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမျှသာ တင့်တယ်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ချက်ချက်ချာချာ အရာရာမှာ လိမ္မာကျွမ်းကျင် သိမြင်နားလည်ခြင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်အားဖြင့်လည်း တင့်တယ်လို့ ချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းတာ

မျိုးတွေလည်း အများ ပင် ရှိသေးတယ်။

ချမ်းချမ်းသာသာ ကြီးပွားလာ၍ အချိန်အရွယ်သို့ရောက်လာတော့ အလှတွေစုံပြီး အလိမ္မာဂုဏ်တွေဟာလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တိုးလာပြန်တယ်။ အလှဂုဏ် အညွန့်ဆုံး ရှုလို့ မဆုံးအောင် တင့်တယ်နေတယ်။

မိဘတွေကတော့ သမီးတစ်ယောက်မို့ ချီးမြှောက်ချင်ကြတယ်။ သူတို့ ချီးမြှောက်ချင်တာက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပါ။

ဒါပေမဲ့ သုဘာကတော့ အိမ်ထောင်ရေးဘက်မှာ နှစ်သက်ဖို့ ဝေးရော အသံတောင် မကြားချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ လောကီရေးနဲ့ စကားသွင်းလျှင် ထထသွားလေ့ရှိတယ်။ အဆုံးဘဝ ရောက်လိုတဲ့ ဓာတ်ခံက ထက်သန်နေတဲ့ အတွက် လောကီအလေ့ကို ငြီးငွေ့တယ်တဲ့ ။

အတင်းကန်ပြီး ငြင်းဆန်နေတဲ့ အတွက် မိဘများကလည်း သမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် အလိုက်သိစွာ နေထိုင်ကြတယ်။ အမျိုးသမီး သုဘာရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သည် လောကကြီးကို လွန်မြောက်ရပါ့မလဲလို့ အမြဲကြံစည်နေတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးရဲ့ ပင့်လျှောက်ချက်အရ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးလို့ တစ်ဝါဆိုပြီးတဲ့ နောက် တပည့်သံဃာ ရဟန္တာပရိသတ်ပေါင်းများစွာ ခြံရံပြီးတော့ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်ကို လွှတ်ပြီး ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူလာပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် လုလင်ပျိုအသွင်ဖန်ဆင်းလျက် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်က ကြွေးကြော်ကာ လိုက်ပါလာသည် ။ ဖူးမြင်ရသူ လူအပေါင်းဟာ စေတနာများစွာ ဖြစ်ကြတယ်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်တော်မူခန်းဟာလည်း အလွန်ခမ်းနားပါတယ်။

ဒီအခါမှာ သုဘာ အမျိုးသမီးလေးက ဘုရားရှင်၏ ကျက်သရေတော်ကို ဖူးမြော်ရမယ့်အတွက် နှစ်သက်လို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်နေတယ်။

ဒီတစ်ခါဖြင့် အခွင့်သင့်တော့မှာ ပဲ ဘုရားစစ်ကို ကြည်ညို၍ တရားမှန်ကို နာခံရတော့မယ်၊ သံသရာဝဋ်စက်မှ လွတ်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားရတော့မယ်။ အဲဒီလိုကြံစည်ပြီး ဘုရားရှင်ထံမှာ နေ့တိုင်း တရားတော်ကို နာကြားတော်မူတယ်။

ဘိက္ခုနီမ သာသနာက မထွန်းကားသေးတော့ ရဟန်းပြုခွင့် မရရှာဘူး။ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ အလေ့ဖြင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နေထိုင်ခဲ့ရာမှ တစ်နေ့ လူဝတ်ကြောင်ဘဝကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ သံဝေဂ ထက်သန်လျက် အသိဉာဏ်တွေလည်း ရင့်ရင့်လာတယ်။ မိဘတွေက သမီးလေးရဲ့ စရိုက်ကိုကြည့်ပြီး အလိုက်သိစွာနေကြရာ စိတ်နှလုံးများ လည်း အလွန်ချမ်းသာလာတယ်။

မကြာခင်မှာ ဘဲ မိထွေးတော် ဂေါတမီရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဘိက္ခုနီ သာသနာတော်ကြီး ပေါ်ထွန်းလာပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပါရမီရင့်သန်လို့ ပညာဉာဏ်ထက်မြက်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ လူ့ဘောင်မှ သာသနာဘောင်သို့ကူးပြီး ရဟန်းပြုကြတာ အလွန်များ ပြားပါတယ်။

ဒါကို သုဘာအမျိုးသမီးလေးက မြင်တော့ ဥဒါန်းကျူးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဓမ္မစရာမိ မောဒန္တိ၊

အဟံ စိဝရဝါသိနီ။

သာယံ ပါတံ စင်္ကမန္တိ၊

ဘဝိဿ ဗြဟ္မစာရိနီ။

အဟံ၊ ပိုးဖဲအစုံ ခြုံရုံများ မြောင် လူဝတ်ကြောင်မှ လွတ်ရှောင်မည်မှ
နိုးမျှော်၍ ရဟန်းတော်မြတ်အသွင်ဖြင့် ဇာတ်တစ်စင်ပြောင်းမည်ဟု ရွ
ယ်ချောင်းကြံစည်၍ နေသော အကျွန်ုပ်သည် ။ စိပ်ရဝါသိနီ၊
ဝင်းဝါထိန်ပြောင် ရွှေရောင်နီလွင် သင်္ကန်းဆင်လျက်။ မောဒန္တိ၊ ကာမဂု
ဏ် တဏှာဝဋ်မှ ငါလွတ်ပြီ ကြိုးပမ်းလျက် မိန်းမမြတ်ထေရီမယ် သာကီ
နွယ် ငါတစ်ယောက်ဟု ဝမ်းမြောက်တဲ့ စိတ်နှလုံးဖြင့်
ရွှင်ပြီးနှစ်ခြိုက်စွာပင်လျှင်။ ဓမ္မံ၊ သိက္ခာတင် ပထမ သမထ တစ်ဆင့်လှ
မ်းအကျင့်စခန်းမှာ အမြင့်တန်းခေါ်တဲ့ ဝိပဿနာတရားမြတ်ကို။ စရာမိ၊
ပစ္စည်းကြောင့် မပူပင် သားလင်ကြောင့် မကျဉ်းကျပ် ကြည်လင်တဲ့ အ
တွင်းဓာတ် လိမ္မာညဏ် အထွဋ်အမြတ်ဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ကျင့်သုံးရပါ
တော့မည်။

အဟံ၊ ကြံခဲ့တဲ့ အကြံအား သမထဈာန်ပွားလျက် ဉာဏ်ကစားချင်
သော အကျွန်ုပ်သည် ။ သာယံပါတံ၊ အလင်းရောင် ခပ်မှိန်မှိန် နေဝင်ချိ
န် တစ်ချက်နှင့် နေထွက်ချိန် ရောက်လတ်၍ လျှောက်ပတ်တဲ့ အခါသမ
ယ၌ ။ စင်္ကမန္တိ၊ မြေပြင်သန့်သန့် တလင်းပြန့်၌ စင်္ကြံတုံ့ခေါက် ဖန်ဖန်
လျှောက်၍ ။ ဗြဟ္မစာရိနီ၊ လူတို့ ဓလေ့ ရှောင်ကွင်းကွေ့၍ အငွေ့မဝင်
ဖြူစင်ကျင့်လတ် ထေရီမြတ်သည် ။ ဘဝိဿံ၊ ဘယ်သူပင် ဟန့်တား
သော်လည်း အညံ့စား ပျော့ယိုင်ယိုင်နှင့် မှိုငြင်တိုင်တိုင် မဆုတ်နစ်ပြီဟု
အဟုတ်ဖြစ်.. ဖြစ်ရပါတော့အံ့သတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

တိုတိုပြောကြစို့။ ခွင့်ရပြီးတဲ့ အခါ မိဘတို့ အိမ်မှာ ကြာကြာမနေ
တော့ဘဲ ဂေါတမီထေရီမကြီး သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့
ကျောင်းတိုက်သွားပြီး မိဘတို့ ထံမှာ အခွင့်ရပါပြီ။ သနားသဖြင့်
ရဟန်းပြုတော်မူပါဘုရားလို့ လျှောက်ထားလိုက်တော့
ဂေါတမီထေရီမကြီးကလည်း ပုဂ္ဂလဝိသေသ ဖြစ်ကြောင်းကို သိတော်မူ
လို့ ဘိက္ခုနီမ ဝတ်ပေးတော်မူလိုက်ပါတယ်။

ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့ နောက် ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်တဲ့ ဂေါတမီထေ
ရီမအထံမှာ နည်းခံမှတ်သားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်
လေရာ သုံးလေးရက်အတွင်းမှာ ပင် တတိယ မဂ်သို့တိုင်အောင်ပေါက်
၍ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားပါတယ်။

ပါရမီကုသိုလ် များ စွာပါလာတော့ လွန်စွာလွယ်ကူပါတယ်။
အနာဂါမ်ဖြစ်တဲ့ အခါမှာ ကာမတဏှာနဲ့ ဒေါသကို ခွာနိုင်တယ်။ အဘ
ယ် ကာမဂုဏ်ကိုမှ သာယာခြင်း မရှိတော့ဘူး၊ အမျက်ထွက်ခြင်းဆိုတာ
လည်း တစ်ခါမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်းအ
ကျိုးငှာ အထက်တန်းဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာ နည်းလမ်းများကို သင်ကြားပြီး
ဘိက္ခုနီမကျောင်းတိုက်မှ တစ်ကိုယ်တည်းထွက်ပြီး ဇီဝကဆရာကြီးရဲ့
သရက်ဥယျာဉ်သို့ ကြွတော်မူပါတယ်။

ရ ၁၉ ပြ ၀၊ ဟ ၁ ပြ ၂၁ ဇီဝကသရက်ဥယျာဉ်ကြီးဟာ
လွန်စွာဆိတ်ငြိမ်ပြီး သမာဓိတရား ရစေနိုင်ပါတယ်။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြ
စ်နေတဲ့ အတွက် ကြောက်တဲ့ စိတ်နှင့် ထိတ်လန့်တဲ့ သဘောမျိုးလည်း
မရှိတော့ဘူးတဲ့ ၊ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတဲ့ အခါမှာ သရက်ဥယျာဉ်သို့

ရောက်ခါနီး လူပြတ်တဲ့ တောလမ်းကလေးကို ရောက်သွားတော့ ရူးရူး
မူးမူး ဖြစ်နေတဲ့ လူလင်ပျိုတစ်ယောက်နဲ့ ပက်ပင်းတွေ့ဆုံကြတယ်။

မူးလာတဲ့ လူက ရာဇဂြိုဟ်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ရွှေပ
န်းထိမ်သည် တစ်ဦးရဲ့ သားပေါ့။ ငယ်ရွယ်ကစပြီး မိဘများက အလိုလို
က်ထားတော့ လူလေလူလွင့်နဲ့ ပေါင်းပြီး စရိုက်မကောင်းတဲ့
ဝါသနာစွဲပြီး မိုက်ရူးရဲကလေး ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီ မိုက်ရူးရဲကလေးဟာ သုဘာထေရီကို မြင်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ဟာ
လူမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား၊ လူတို့ တန်ဆာကို မဆင်ဘဲ အသွင်တစ်မျိုးနဲ့
တွေ့ကြုံရတာ လွန်စွာထူးဆန်းတယ်။ ဆံပင်ကို ရိတ်ပယ်ပြီး ပိတ်ထယ်
အဝါသွေးကို ဝတ်ဆင်ပြီး ရဟန်းအသွင်နဲ့ ဒီလောက်လှတာကို တစ်ခါမှ
ငါမမြင်ဖူးဘူး၊ နတ်သမီးများက ဘိက္ခုနီမအသွင် ဖန်ဆင်းပြီး စိတ်နှလုံး
ဖောက်ပြန်အောင် စီမံကြလေရောသလား။

အဲဒီလိုတွေ့တော့ပြီး သုဘာထေရီကိုသာ စိုက်စိုက်စူးစူး ယစ်မူးတဲ့
သဘောနဲ့ ရင်ဆိုင် လမ်းခရီးက တားဆီးကာပိတ်ဆို့လို့ ကြည့်နေတယ်။

ဒီလို အနှောင့်အယှက်ခံရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ထေရီမရဲ့ ရုပ်သွ
င်က ချစ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အတွက်ကြောင့်လို့ ဆိုရမယ်နော်။

အရက်သမား လူလင်ပျိုက သုဘာထေရီကို တားဆီးပြီး
လန့်စရာကြီးဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်တော့ ထေရီမလေးက အနာဂါမ်ဖြ
စ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘူးတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့
ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ အနှောင့်အယှက်မှ လွတ်ကင်းလိုတဲ့ ဆန္ဒဖြင့် ထေရီ
မကလေးက လူလင်ပျိုကို နှုတ်ချီချီနှင့် ပြောပါတယ်။

"အို.. လူလင်ပျို ဘယ်လိုသဘောထားနဲ့ လမ်းခရီးကို ဆီးတားပြီး
သွားလာလို့ မဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်လို့ နေပါသလဲ၊ ကျွန်ုပ်မှာ

ဘာအပြစ်ရှိပါသလဲ၊ သင်တို့ ကဲ့သို့သော လူယောက်ျားများ သည် ကျွန်ုပ်တို့ ကဲ့သို့သော ထေရီမများ ၏ ကိုယ်ကို ထိရုံမျှ ထိခြင်းငှာ မထိုက်ပါ။ သင့်ရဲ့ ရုပ်သွင်က ကြော့ယဉ်လှပါဘိသန့်နှင့် စိတ်နေစိတ်ထားကိုလည်း ယဉ်ကျေးအောင် ကြိုးစားမှ ပေါ့။ သွားမယ့်လမ်းခရီးက တားဆီးနှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုပါနှင့်၊ လမ်းဖယ်၍ ပေးပါ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပါရစေ။

အဲဒီလို ထေရီက လုလင်ပျိုအား ခွန်းစလို့ မိန့်ကြားလိုက်တော့ အသံကလေးက သာယာသဖြင့် တဏှာမာန်ယစ်ပြီး အချစ်စိတ်တွေ တိုးတက်လာပြန်တယ်တဲ့ ။

ဒီအခါမှာ လုလင်ပျိုက ဣန္ဒြေကိုချုပ်တည်းပြီး စောင့်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တဲ့ အတွက် စိတ်ထဲရှိတာကို ဖွင့်လှစ်ပြီး ချစ်ကြိုက်တဲ့ စကားကို ပြောပါတယ်။

"အို နှမ ထေရီမယ်၊ အရွယ်ကလေးရှိတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လိုသဘောမျိုးပေါက်လို့ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်သွားရပါသလဲ၊ ရွှင်တုန်းပျော်တုန်းအခိုက်မှာ ပျိုရွယ်သူတို့ စရိုက်နဲ့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပျော်ပိုက်ရွှင်မြူးကာ နေသင့်ပါတယ်"

"ပီတုန်းရောင်ပမာ သုံးထောင့်ထွာရှိတဲ့ ဆံပင်ကလေးလည်း မရှိတော့ပါပဲလား၊ ပုလဲမုတ္တာ စိန်ရွှေဆိုတဲ့ ရတနာများ ဟာလည်း သင့်ကိုယ်မှာ မရှိဘူး။ ကိုယ့်ရုပ်သွင် နွမ်းညှိုးအောင် ဖန်ရေဆိုးတဲ့ သင်္ကန်းကိုသာ ဆင်မြန်းလို့ ထားရတယ်။ မြင်ရသူ အားငယ်ပါရဲ့ ၊ သနားဖွယ် အလွန်ကောင်းပါကလား"

ရှေးကုသိုလ်ဆိုလို့ ထင် အခန့်သင့်တွေ့ကြုံပြီး ရုပ်ပုံကိုမြင်တော့ ချစ်ခင်စုံမက်လှပါတယ်၊ အရွယ်နှင့်လျော်စွာ သိက္ခာကို လျော့ချပြီး လောက

စရိုက်အတိုင်း မော်ကြားပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတော်မူပါ။ ဆင်မြန်းလို့
ဟန်မပါတဲ့ ဖန်ဝါဝတ်ရုံကို ချွတ်ပုံကာ လဲတော်မူပါတော့လို့
ပြောဆိုသွေးဆောင်ပါတယ်။

ဒီတော့ ထေရီမယ်က ပြန်ပြောတယ်။

စနွံ ကီဌန ကံ မညံ၊

ဗာလော လဃီယ လဒ္ဓဝေ။

ဂဏှန္တောဝ တထာ ထေရီ၊

အသာယတွံ ပလော ဘယိ။

ဘောမာဏဝ၊ ထူးထူးချွန်ချွန် ရာဂမွန်၍ နယ်လွန်လိုက်စား မိုက်မှား
ချစ်ခင် အိုလုလင်..။ ယာ၊ ဥပမာ ပုံဆောင်၍ ထင်ရှားအောင် ပြပါဦးအံ့၊
ဗာလော၊ အမြင်မှန်စွာ အလိမ္မာမကြွယ်တဲ့ သူငယ် အမိုက်ကောင်က
လေးသည် ။ စနွံ၊ ကောင်းကင်ထိပ်ဖျား မြူးကွန့်သွားသည့် ရထားယာဉ်
ပျံ လဗိမာန်ကို။ ကီဌနကံ၊ ခုံခုံမင်မင် လိုချင်နှစ်သက် ကစားခွက်က
လေး ဟူ၍ ။ မညံမညန္တော၊ ကလေးတို့ စိတ်ထားနှင့် ထင်မှားမိရှာလေ
သောကြောင့်။ လဒ္ဓဝေ လဘေတဝေ၊ မြေပြင်မှာ လိုမ့်လိုမ့်ပြီး ဒလိမ့်ဒ
လိမ့်နှင့် ကစားရအောင် ယူဆောင်ရရှိခြင်းငှာ။ လဃီယ လဃီတွာန၊
ကလေးတို့ အင်အားနှင့်ခုံပြီး။ ဂဏှန္တော ဣဝ၊ ရလိမ့်မည်စိတ်မှန်း လ
က်ကလေးနဲ့ လှမ်း လှမ်းပြီး ဖမ်းလေဘိသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုကလေးတို့
စွမ်းအဟု န်နှင့် စန်းယုန်ကိုဖမ်းသည့် အလားတူပင်လျှင်။ တွံ၊ တရားက

င်းနေသော သင်လုလင်ပျိုသည် ။ အာသာယာ၊ လျော်မလျော် သင့်မသင့်
မထောက်ချင့် မဆင်ခြင် ရမ္မက်ဇောရွှင်တင်တင် ခင်မင်တဲ့ အာသာဓာ
တ်ဖြင့်။ ပလောဘယိ၊ ကာမဂုဏ်စွမ်းအင် လူ့စရိုက် အမွှမ်းတင်လျက်
သိုင်းဝိုင်းသွေးဆောင်လေတော့သတည်း။

သာဓု.. သာဓု.. သာဓု။

"အို လုလင်ပျို၊ ဘုရားရှင်သာသနာမှာ သိက္ခာစောင့်ထိန်းလျက် ဇာ
တ်သိမ်းဖို့ ကျင့်နေတဲ့ ထေရီမယ်ကို ဒီလိုမပြောကောင်းဘူး။ သင်တို့ နေ
ထိုင်တဲ့ လူ့ပြည်လောကမှာ အလှအခြေ သမီးကညာတွေလည်း အလွန်
ပေါတယ်မဟုတ်လား။ အချင်းချင်း ဇာတ်တူတဲ့ လူဝတ်ကြောင် သမီးက
ညာကိုသာ ဒီလိုစကားနှင့် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ထိုက်ပါတယ်"

"အိမ်ရာတည်ထောင် လူတို့ ဘောင်မှ လူဝတ်ကြောင်ကို ပယ်ရှောင်
ခွင်းဖြတ်၍ ရဟန်းမြတ်ဇာတိနှင့် သမာဓိမြူနေတဲ့ ထေရီမယ်ကို
ဖြားဖြားယောင်းယောင်းနဲ့ မကောင်းမကြံစည်ထိုက်ပါဘူး။ သင့်ရဲ့ အချ
စ်စိတ်များ ဟာ လမ်းမှား နယ်ကျူးလို့ မှောက်မှားကုန်ပြီ"

"သင် ဘယ်လိုသွေးဆောင်သော်လည်း သင့်အကြံ အောင်မြင်လိမ့်မ
ယ် မဟုတ်ဘူး ။ သင့်အကြံတွေဟာ ဘာနဲ့ တူနေသလဲဆိုရင် မသိမလိ
မ္မာတဲ့ ကလေးသူငယ်ဟာ ကောင်းကင်က လရထားကို ကစားစရာလေး
ထင်ပြီး လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒအစွမ်းနဲ့ ခုန်ပြီးဖမ်းသလိုဖြစ်နေပြီး မဖြစ်နိုင်တဲ့
အကြံကို အပင်ပန်းခံပြီး မကြံကောင်းပါဘူး" လို့ ပြောရှာတယ်။

ဘယ်လိုပင် ပြောသော်လည်း လုလင်ပျိုက စိတ်မလျှော့ဘူးတဲ့ ။ အဲဒီ
တော့ ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုရင်..

"အို ထေရီမယ်၊ ဒီလောက်တောင် ငြင်းပယ်ဖို့ လည်း မသင့်ပါဘူး၊ နု

ပျိုချိန်အရွယ်ဆိုတာ လောကကြီးအလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် နေသင့်ပါတယ်၊ ဇရာဖိစီး အရွယ်ကြီးလာတဲ့ အခါ သင်္ကန်းကိုဝတ်ဆင်ပြီး ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်တာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်မှာ လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ များ ပြားစွာ ရှိပါတယ်၊ အလိုသို့လိုက်မယ်ဆိုရင် ကြိုက်သလိုထားပြီး မြှောက်စားပါမယ်၊ အရွယ်ချင်းလည်း အတူတူမို့ ကြည်ဖြူသင့်တယ် မဟုတ်ပါလား။"

ဒီလို လောကတစ်ခွင်မှာ သို့ကလောက် လှပတဲ့ သူကိုလည်း မမြင်ဘူးရိုးမှန်ပါတယ်၊ ထိုက်တန်သူကို မမြင်သေးလို့ ချစ်ခင်သူမထားဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ခဲ့တာ ယနေ့တိုင်ပါပဲ။ ထေရီမယ်ဟာ အကျွန်ုပ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အချစ်ဆုံး မှန်ပါတယ်၊ ငြင်းဆန်ဖို့ မသင့်ပါဘူးလို့ ရှိခိုးဦးခိုက်ပြီး အမျိုးမျိုး ချောမောပြန်တယ်။

သုဘာ ထေရီမကလေးကတော့ အခက်ကြုံနေပြီး လမ်းကျဉ်းခရီးမှ တားဆီးပိတ်ဆို့ကာ ရပ်နေတဲ့ အတွက် ရှောင်သွားဖို့ လည်း အခက်ပဲ။ အနာဂါမ်အဖြစ်ကို ရောက်နေတော့လည်း တန်ခိုးအဘိညာဉ်ကို မရသေးတဲ့ အတွက် ကောင်းကင်သို့ပျံသန်းပြီး ဈာန်အစွမ်းဖြင့် မခုခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား အင်အားချင်း မတူတဲ့ အတွက် လက်ရုံးဖြင့် ခုခံဖို့ ရှာလည်း အခက်ပဲ။ အဲဒီလို အခက်ကြုံနေတဲ့ အခါ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ အပြစ်တွေကိုဟောပြီး တရားသဘောနဲ့ လွတ်အောင် ရုန်းမှ သင့်တော့မယ်လို့ ကြံစည်ပြီး အသုဘဂါထာကို ဟောကြားပါတယ်။

ဇေဂုစ္ဆော ပူတိ ကောကာယော၊

မဟိန္ဒါ မံသ လေပနော။

အဋ္ဌိနာရ လောဟိတန္တော၊

ကိံ တုဝံ ဧတ္ထ ရဉ္ဇသေ။

မာဏဝ၊ တရားမကြွယ် သနားဖွယ်လျှင် မှားလွယ်ပျို့လွင် အို.. လုလင်။ သုဏောဟိ၊ အမှားမယွင်းအောင် နားသွင်း စိုက်ထောင်ပါလော့။ ကာယော၊ ကိုယ့်ကိုယ် သင့်ကိုယ် ထိုထိုများ မြောင် ဤကိုယ်ကောင်သည် ။ ပူတိတော၊ စီးတသွန်သွန် ပြန်ကိုးပြန်မှ အလွန်မသန့် အပုပ်နဲ့တို့ဖြင့် တပျံ့ပျံ့ ညှီဟောင်၍ သာ နေသည် ဖြစ်၍ ။ ဇေဂုဏ္ဏော၊ စေ့စေ့သာ ဆင်ခြင်ပေတော့ ခင်မင်စွာ အဖက်မလုပ်ချင်ဘူး၊ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ်ကြီးသာလျှင်တည်း။

သော၊ ထိုပြန်ကြီး ကိုးပေါက် ညှီဟောက်စိမ့်စို ဤရုပ်ကိုယ်သည် ။ အဋ္ဌိနာရလောဟိတန္တော၊ ကိုယ်တွင်းမှာ အမျိုးမျိုး အရိုးတွေက တငေါငေါ အကြောတွေက အနွယ်နွယ် ရွံစဖွယ် နီထွေးတဲ့ အသွေးတွေက တစိုစို သူ့နဂိုအနေအထားဖြင့် အထင်အရှား စက်ဆုပ်ဖွယ်ကြီးသာလျှင်တည်း။ ဗဟိဒ္ဓါမံသ လောပနော၊ အပြင်ဗန်း အရေပါးနှင့် အသားတွေမွမ်းမံ၍ လိမ်းကျံလယ်ကာ တင့်တယ်လေယောင် ဟန်ဆောင်ဖန်ဆင်း၍ ထားအပ်သော ဤကောင်ကြီးပေတည်း။

တ္ထော၊ အမြဲစီးသွန် ပြန်ကိုးပြန်ဖြင့် အလွန်ပုပ်သိုး၍ ရုပ်ကိုညှီဟောင် ဤအကောင်ကိုယ်ကြီးထဲ၌ ။ ကိံ၊ အထယ်မပျက် ဘယ်အချက်ကို။ တုဝံ၊ ချစ်ကြောင်းခင်ကြောင်း တောင်းတောင်းပန်ပန် စွဲလမ်းခင်ခင် သင်လှလင်သည် ။ ရဉ္ဇသေ၊ မစွန့်ရက်မခွာရက် ဥပါဒါန် ချစ်ရမ္မက်ဖြင့် နှစ်သက်စွဲလမ်း၍ နေပါသနည်း။

"အို.. လုလင်ပျို၊ ဒီကိုယ်ကောင်ကြီးကို ဘာကြောင့်များ အကြီးအကျယ် စွဲလမ်းနေပါသလဲ။ သေချာစဉ်းစား၍ တရားမျက်လုံးနဲ့ အဖုံးအလွှမ်း မရှိအောင် ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဤကိုယ်ကောင်ကြီးထဲမှာ ဘယ်ဟာကိုနှစ်သက်၍ စုံမက်စရာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိဘူး။"

"ညစ်ပေအလွန် ပြန်ကိုးပြန်မှ အလွန်မသိုးသန့်တဲ့ အပုပ်ရေတွေဟာ နေ့ညမစဲ အမြဲယိုစီးနေရတယ်မဟုတ်လား။ သင်းပျံ့ပျံ့ ရနံ့ကောင်းတဲ့ ရေတစ်စက်မျှ ယိုထွက်တယ်လို့ မရှိဘူး။ ညှီဟောင်သိုးပုပ်၍ စက်ဆုပ်ဖွယ် အလွန်ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်ကောင်ကြီးရဲ့ အတွင်းမှာ အမာခံဖြစ်တဲ့ အရိုးတွေကို အကြောမျှင်တွေက ရစ်ပတ်ပြီး အထပ်ထပ် လိမ်ရှုပ်နေတယ်၊ စွတ်စိုနီထွေးနေတဲ့ အသွေးတွေကလည်း အရိုးအကြောတို့ စပ်ကြားရေစီးသလို သွားနေကြတယ်။"

"အရိုးအကြောနဲ့ အသွေးတွေကို အတွင်းထားပြီး အသားတွေက အပြင်ဆန်းသဘောနဲ့ ချောမောပြေပြစ်အောင် မွမ်းမံထားကြတယ်။ အရေထူ အရေပါး နှစ်ရပ်က စက္ကူကပ်သလို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိအောင် အပြင်က ခြယ်လှယ်ကြပြန်တယ်၊ စေ့စေ့တွေးလျှင် ရေးရေးမြင်နိုင်ပါတယ်။ သင် လုလင်မှာ လည်း ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်သဘောရှိမှာ ပဲ၊ ဒီလောက် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကိုယ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်အရာကို စွဲလမ်းနှစ်သက်နေပါသလဲလို့ မေးပါတယ်။"

အဲဒီလို သုဘာထေရီမယ်က မတင့်တယ်တဲ့ သဘောကို ပေါ်လွင်အောင် ဟောပြောပြီး လောဘကင်းရှင်းအောင် ကြံဆောင်တော်မူပါသော်လည်း လုလင်ပျိုရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်စွဲနေတဲ့ အသားဓာတ်ကို ကင်းပြတ်ပြုတ်ကွာအောင်မတတ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ ။

စွဲမိတဲ့ အစွဲကို ခွာဖို့ အလွန်ခက်ခဲနေတယ်၊ သူ့မှာ အစွဲဆုံးကတော့

မျက်လုံးတဲ့ ။ ထေရီမရဲ့ မျက်လုံးက လွန်စွာဂုဏ်တက်ပြီး စုံမက်လို့ မပြီး
နိုင်အောင် လှနေတယ်လို့ ထင်မြင်ပြီး ခင်မင်စွဲလမ်းနေတယ်။

ဒါကြောင့် မျက်လုံးဘွဲ့ဂါထာကို ရွတ်ဆို ချီးကျူးပြန်ပါတယ်။

သီရိန္ဒရာနိ နေတ္တာနိ၊

မညေ ကိန္ဒရိယာဝ တေ။

ပေမဓာတုံ ပဝေန္တိ၊

တာနီ မယံ စိကံ စိကံ။

"အို.. ထေရီမယ် သတ္တဝါများ ရဲ့ ကိုယ်ကောင်ကြီးတွေဟာ နှစ်သက်
ခင်မင်စရာမဟုတ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကြီးတွေ ဆိုတဲ့ စကားဟာ အခြားသူမှာ
တော့ မှန်ကောင်းမှန်ပါလိမ့်မယ်။ အသားဓာတ် ရစ်နှောင်ပြီး အချစ်
ကောင်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်မှာ တော့ ကိုယ်ကပင် လွဲနေရောသလား၊
တရားကပင် တိမ်းလေတော့သလား၊ ဒီကိန်းအတိုင်း မထင်မြင်နိုင်ပါ
ဘူး။ သင် ထေရီမယ်ရဲ့ ကိုယ်မှာ မနှစ်သက်ဖွယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာကို
ခေါ်မှာလဲ"

"အသားညက်ညက် ဖဝါးထက်ကစပြီး ဆံပင်အထိ သိမ်းကျုံးပြီး တ
စ်ကိုယ်လုံး မပစ်ရက်အောင် နှစ်သက်စရာကြီးသာ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။
အခြား ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေ မဆိုထားပါနဲ့ ဦး၊ အသရေရှိတဲ့ မျက်လုံးတ
စ်ခုရဲ့ ဂုဏ်ကိုပင် ချီးကျူးလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။ ပန်းဂနိုင်မှာ မှီခိုတဲ့ ကန္ဓရီ
ပျိုမရဲ့ မျက်လုံးလိုပဲ စိတ်ထဲကမှတ်ထင်ပြီး ခုံမင်နှစ်သက်လှပါတယ်"

"မပြုမပြင် အလိုလိုပင် အချစ်ဓာတ်ဝင်နေတဲ့ မျက်လုံးမို့ တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်းနေပါတယ်။ ထေရီမရဲ့ မျက်လုံးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အချစ်ဓာတ်ကို အသစ်ထပ်ထပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာအောင် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းသလို လွန်လွန်းတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုတော်မူပါ။ အပါးတော်က တစ်ဖဝါးသော်မျှ ခွာလို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မျက်လုံးချက်ဒဏ်မိလို့ မခံအောင် ကူကယ်လို့ အပူနွယ်ဖြတ်ပေးတော်မူကြောင်း ခွင့်တောင်းရပါတယ် ထေရီမယ်လို့ သနားစဖွယ်ပြောရှာတယ်။

ကြည့်စမ်းပါ။ တရားအားထုတ်သွားရင်း လမ်းခရီးမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲမေးရင် လှလွန်းလို့ ဒုက္ခတွေ့ရတာ။ သာယာတပ်မက်မောလောက်အောင် အလှဂုဏ် မရှိဘူးဆိုရင် ဒီလိုဒုက္ခ တွေ့နိုင်ပါ့မလား။

(မတွေ့နိုင်ပါ ဘုရား)

အေး.. ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း စက်ဆုပ်ဖွယ်သဘောတွေနဲ့ ဘယ်လိုပင် တရားဟောသော်လည်း မရနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ထေရီမယ်က လေးက သင်တွယ်တာနေတဲ့ မျက်စိမှာ လည်း သာယာဖွယ်ဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးဆိုပြီး အသိဉာဏ် ပေါ်လိုပေါ်ငြား တရားဟောပြန်တယ်။

။

နိဂုဠော အဇ္ဈကူပမှ ို၊

စက္ခု ဘေကော ဝိစန္ဒလော။

ကိလိန္ဒော အက္ခိဂူထေဟိ၊

အဿုမုတ္တေဟိ သောသဒါ။

မာဏဝ၊ စွဲလမ်းတဲ့ မျက်လုံးကြောင့် အသက်ဆုံးလုမတတ် နှိမ်းနယ်
နေတဲ့ အို လုလင်။ သုဏ္ဏဟိ၊ နားထောင်ပါ။ စက္ခုဘောကော၊ မျက်လုံး
တည်းဟူသော ဖားသည် ။ အလ္လကူပမှ ိ၊ အစဉ်အမြဲ စိုစွတ်ကျိခဲ့၍ နေ
သော တွင်းကလေးထဲ၌ ၊ နိဝုဠော၊ ကိန်းဝပ်အခြေ တည်တံ့နေ၍ ။ ဝိစဉ္ဇ
လေ ဘ၊ လှုပ်ရှား၍ နေလေ၏။ သောဘောကော၊ ထိုမျက်လုံးတည်းဟူ
သော ဖားသည် ။ သဒါ၊ နေ့ညမစဲ အမြဲကြုံကြိုက် စဉ်တစိုက်ပင်လျှင်။
အက္ခိဝူထေဟိ၊ မျက်ချေးတည်းဟူသော ကျင်ကြီးအညစ်အကြေးတို့ ဖြင့်
လည်း ။ ကိလန္ဓော၊ လျော်ဆေးမစင် အမြဲပင် ညစ်ပတ်ပေလိမ်းကျံ၍
နေသည် သာလျှင်တည်း။ အဿုမုတ္တေဟိ၊ မျက်ရည်တည်းဟူသော ကျ
င်ငယ်ရေ အညစ်အကြေးတို့ ဖြင့်လည်း ။ ကိလိန္ဓော၊ လျော်ဆေးမစင် မ
ရှုချင်အောင် အမြဲပင် ညစ်ပေလိမ်းကျံ၍ နေသည် သာလျှင်တည်း။

အို.. လုလင်.. မျက်လုံးကို ဥပမာနဲ့ ပြောရရင် ဖားကောင်နဲ့ တူပါတယ်။ သစ်နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ မျက်လုံးဟာ စိုစွတ်တဲ့ တွင်းထဲမှာ အမြဲ
အောင်းနေတဲ့ ဖားကောင်လိုပါပဲ။ မျက်လုံးတည်းဟူသော ဖားကောင်က
လေးဟာ မျက်ကွင်းခေါ်တဲ့ မျက်လုံးတွင်းထဲမှာ အမြဲကိန်းအောင်းလို့
နေတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လည်း မနေဘူး။ အမြဲလှုပ်ရှား ဆော့က
စားနေတယ်။

ဆော့ကစားနေတယ်ဆိုတာ တခြားကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။
ရှုပါရုံမြင်တိုင်း မရှောင်မလွဲ အမြဲကြည့်နေတာကို ပြောတာ။ ဒီမျက်လုံး
ကိုခေါ်တဲ့ ဖားကောင်ဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။
မျက်ချေးတည်းဟူသော အညစ်အကြေးတွေနဲ့ အမြဲညစ်ပေလိမ်းကျံလို့
နေတယ်။ မျက်ချေးဆိုတာကလည်း တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖားကောင်က

စွန့်ချလိုက်တဲ့ မစင်ကျင်ကြီးဖြစ်တယ်။ မျက်ရည်ဆိုတာကလည်း တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖားကောင်က စွန့်ချလိုက်တဲ့ ကျင်ငယ်ပင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွေ မစင်မကြယ် လိမ်းကျံညစ်ပေနေတဲ့ မျက်လုံးကို ဘာကြောင့် နှစ်သက်နေရတာလဲလို့ မေးရှာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပင်ပြောပြော မရဘူးတဲ့ ။ နှောင့်ယှက်မြဲ နှောင့်ယှက်နေတာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ထေရီမကလေးက အကြံရတယ်။ ငါ ဘယ်လိုပဲ တရားဟောဟော ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူလိုချင်တဲ့ မျက်လုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာ ပဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်တဲ့ ။ စဉ်းစားပြီး ဆိုင်းတွခြင်းမရှိဘဲ အမြန်ချက်ချင်း ဒုက္ခကင်းစေတော့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ထေရီမကလေးကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ဖောက်ထုတ်ပြီး..

"ကဲ မောင်လုလင်၊ သင်လိုချင်တဲ့ မျက်လုံးကိုယူဆောင်ပြီး သွားပေတော့" လို့ ပြောဆိုပြီး သွေးသံရဲရဲ မျက်လုံးကို ပေးလိုက်တယ်၊ ဘာကို ပေးလိုက်တာလဲ"

(မျက်လုံးကိုပါ ဘုရား)

သတ္တိကောင်းလိုက်တာနော်၊ ထက်ထက်မြက်မြက် ရက်စက်တော်မူနိုင်ပါတယ်၊ သည် လိုပြုနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ လွယ်ပါ့မလား။

(မလွယ်ကူပါ ဘုရား)

တကယ့် စွန့်စားတဲ့ ထေရီမကလေးနော်။ မျက်လုံးကို ဖောက်ထုတ်ပြီးတဲ့ နောက် မျက်လုံးအတွင်းက ဖြာဆင်းယိုစီးလာတဲ့ သွေးတွေဟာလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲနေတာပေါ့၊ ကြည့်ဝံ့စရာကော ရှိသေးရဲ့ လား။

(မရှိတော့ပါ ဘုရား)

ခန္ဓာကိုယ်သာ အပျက်စီးခံမယ်၊ မိမိရဲ့ သီလကိုတော့ အပျက်စီးမခံဘူး။ ဒါ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပါ။

ဥပ္ပါ တေတွာ သစ္စက္ခံသာ၊

သဇ္ဇုဒါသိ သလောဟိတံ။

ဓုတ္တဿ ကာမဂေဿ၊

သုဘာထေရီ အကမ္ပိနီ။

သုဘာထေရီ၊ ထို သုဘာထေရီ ဘိက္ခုနီ အရှင်မသည် ။ အကမ္ပိနီ၊ မကြောက်မရွံ့ မတုံ့မဆုတ် မလှုပ်မရှား ရဲအားစွမ်းအင် လွန်ထက်သန်သည် ဖြစ်၍ ။ စက္ခု၊ မိမိရဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို။ ဥပ္ပါတေတွာန၊ မကြောင့်ကြ မပူပင် ယူငင်ဖော်ထုတ်မှုပြီးသော်။ ကာမဂေဿ၊ ကာမဂုဏ်သိုက် အာရုံလိုက်၍ စရိုက်လှုပ်ရှား တပ်မက်ခြင်းများ ၍ နေသော။ ဓုတ္တဿ၊ အလိုလိုက်အောင် သွေးဆောင်မြူချို သေသောက်ကြူး လုလင်ပျိုအား။ သဇ္ဇု၊ လတ်လတ်လောလော။ သလောဟိတံ၊ သွေးသံရဲရဲနှင့် တကွပင်လျှင်။ အာဒါသိ၊ ရော့ သင် နှစ်သက်တဲ့ မျက်လုံး အလိုရှိသမျှ သုံးတော့ဟု အဆုံးတိုင် ပေးကမ်းတော်မူ လိုက်လေသည် ။

သာဓု.. သာဓု... သာဓု။

သုဘာထေရီမကလေးရဲ့ ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ မျက်နှာမှာ သွေးတွေ ဖြာပြီး လွန်စွာ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ မျက်လုံးကို မြင်လိုက်တော့ လို

ချင်ဖို့ နေနေသာသာ လုလင်ပျိုရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားတယ်တဲ့ ။

ဪ.. ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်း။ ငါ့အတွက်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးတစ်ဖက် ရုတ်တရက် ပျက်သွားရပြီ။ ဒီပုံစံမြင်ရတာ လွန်စွာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ရုပ်အဆင်းတွေပျက်ပြီး နှစ်သက်ဖို့ မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီလိုစဉ်းစားလို့ ကြောက်အားကြီး စိတ်ထဲက မလုံမလဲဖြစ်ကာ ဘိက္ခုနီမကို ဝန်ချကန်တော့လို့ ကြာကြာမနေနိုင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်လည်း လန့်ပြီးထွက်တော့မပြေးနဲ့ ကြားလား။

သုဘာထေရီမကလေးက မျက်လုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ကင်းသွားတယ်။ ဒီလိုမှ မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်ထိ နှောင့်ယှက်နေဦးမယ်မသိဘူး၊ သာယာခြင်းသဘောမှ ထိတ်လန့်ခြင်းသဘောကို ပြောင်းသွားအောင် ဆောင်ရွက်ကြိုးစားတော်မူလိုက်ရတာပါ။

အလင်္ကာနည်းအားဖြင့် ပြောမယ် ဆိုရင်တော့ သင်္ဂီရသဘောမှ ဘယာနကသဘောသို့ရောက်အောင် လမ်းလွှဲပစ်လိုက်တာပါပဲ။ လုလင်ပျိုမှာ လည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် မှောက်မှောက်မှားမှားဖြစ်အောင် လက်မလွန်သေးတဲ့ အတွက် အပြစ်ကြီးကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုရမှာ ပါပဲနော် ။

လုလင်ပျို ထွက်ပြေးတဲ့ အခါမှာ သုဘာထေရီက ကျန်တဲ့ မျက်စိတစ်လုံးကို အသုံးပြုပြီး သရက်ဥယျာဉ်တော်ကို မသွားတော့ဘဲ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ ဝင်သွားပြီး ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရာဖြစ်တဲ့ ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်းကို ဝင်လို့ ဖူးမြင်တော်မူပါတယ်။

အဲဒီလို ဖူးလိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ မိမိတစ်ကိုယ်လုံး ပီတိဟု န်တွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ကာ သဒ္ဓါတရားတွေ တိုးပွားလာကြပြန်တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို အာရုံပြုလို့ မကြုံစဖူး အထူးဖြစ်သွားတဲ့ သဒ္ဓါ စေတနာ အဟု န်တွေက အဆင့်ဆင့်ထောက်ပံ့ကူညီကြတာက တစ်ကြောင်း၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ တန်ခိုးတေဇော် အနုဘော်ဂုဏ်တွေက အဟု န်နဲ့ တကွ ထောက်ပံ့ကြသည် က တစ်ကြောင်း၊ အဲဒီလို အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်၍ နေရင်း ခဏချင်းမှာ ပင် ပျက်စီးသွားတဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ဟာ ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာတယ်။

အဲဒီအခါမှာ နဂိုအတိုင်း မခြားမနားဘဲ တင့်တင့်တယ်တယ် ကြည်ညိုစဖွယ် သပ္ပာယ်ခြင်းဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသွားပါတယ်။

အစိန္တေယျ လေးပါးထဲမှာ အပါဝင်ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ဣဒ္ဓိအစိန္တေယျ ဂုဏ်တော်ဟာလည်း မကြံအပ် မကြံနိုင်တဲ့ အတွက် အလွန်ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။

ကမ္မဝိပါကော အစိန္တေယျောဆိုတဲ့ အတိုင်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သတ္တဝါတို့ ရဲ့ ကံဟာလည်း မကြံနိုင်ဖွယ် ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ သုဘာထေရီမကလေးရဲ့ ပျက်စီးသွားတဲ့ ညှို့မျက်ဝန်းတစ်ဖက် ပြန်၍ ပေါ်လာခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ လည်း ပဲ ဣဒ္ဓိအစိန္တေယျဂုဏ် ကမ္မဝိပါက အစိန္တေယျဂုဏ်တွေကြောင့် ပြည့်စုံဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ အားလုံး မှတ်သားထားပါ။

စက္ခု ပုဒ္ဓါဘာဝေန၊

စေတနာ ယစ ထေရီယာ။

ပါတုဗျူတံ ပါကတိကံ၊

အဟော ဣဒ္ဓိစ စေတနာ။

ဗုဒ္ဓနုဘာဝေန၊ အတိုင်းမသိ အနှိုင်းမရှိ ကြီးဘိလွမ်းမိုး တန်ခိုးရှိန်
စော်ဘုရားရှင်၏ အာနုဘော်ကြောင့်လည်းကောင်း။

ထေရီယာ၊ မျက်လုံးတစ်ဖက် ရန်နှောင့်ယှက်၍ ယွင်းပျက် ပျောက်
ကွယ် ထေရီမယ်၏။ စေတနာယစ၊ ဘုရားရှင်ဂုဏ် ကြည်ယုံအားကိုး မြ
တ်နိုးလှစွာသော စေတနာကြောင့်လည်းကောင်း။ စက္ခု၊ မျက်လုံးအသစ်
သည် ပကတိကိုယ်အထင်အလင်း မယွင်းမယို နဂိုပကတိအတိုင်းပင်လျှ
င်။ ပါတုဗျူတံ၊ ထံတော်ပါးဝယ် ခစားဦးခိုက် ဖူးနေခိုက်အတွင်းမှာ ချက်
ချင်းဖြစ်ပေါ်၍ လာလေသတည်း။

ဣဒ္ဓိစ၊ တစ်လောကလုံး ညွတ်ရုံးဦးခိုက် ဖူးထိုက်ပေငြား မြတ်ဘုရား
၏ ကြီးမားတေဇော် တန်ခိုးတော်သည် လည်း ။ အဟော၊ ဘယ်ဂုဏ်ဘ
ယ်ဂိုဏ်း ဘယ်သို့မျှ မနှိုင်းသာဘူး အတိုင်းမသိ ကြီးကျယ်၍ အံ့ဩဖွယ်
အလွန်ကောင်းလှပါသည် တကား။ စေတနာစ၊ ထက်သန်လှစွာ ကမ္မပ
စ္စယော သဘောမြင့်မြတ် စေတနာအရှိန်ဓာတ်သည် လည်း ။ အဟော၊
ဪ.. ဘယ်လိုချီးမြှောက် ဘယ်လိုထောက်၍ ဘယ်ကလောက် အကျိုး
ပေးသည် ဟု ကြံတွေး၍ မရနိုင်စဖွယ် အဆန်းကြီး ဆန်းကြယ်၍ အံ့ဩ
ဖွယ် အလွန်ကောင်းလှပါသည် ဘုရား။

သာဓု.. သာဓု.. သာဓု။

သုဘာထေရီမကလေးဟာ မျက်လုံးအသစ်ကို ရပြီးတဲ့ နောက်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ထံတော်မှာ ဝပ်ထွား

ခိုလှုံပြီး အာရုံစူးစိုက် အထူးကြည်ညိုနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က သုဘာထေရီမကလေးရဲ့ စရိုက်ကိုကြည့်ပြီး အလိုက် သိစွာ ဒေသနာတော်ကို နက်နက်နဲနဲ ခွဲခြားဝေဖန်ပြီး ဟောတော်မူပါတယ်။

"အို ချစ်သမီး သုဘာထေရီ၊ သင်ရရှိနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သင့်ကို ဒုက္ခပေးနေတယ်၊ ရန်သူတွေလာအောင် သွေးဆောင်ဖိတ်ကြားလို့ နေနေတယ်။ ခန္ဓာတွေကို ကိုယ်ကောင်ကြီးလုပ်ပြီးတော့ သံသရာတစ်ခွင်မှာ ကျင်လည်နေရသမျှ ဒုက္ခမကင်းနိုင်ဘူး၊ ခန္ဓာဝန်ကြီးက လေးလေးကန်ကန်နဲ့ ဘေးရန်တွေကိုသာ မျှော်နေကြရတယ်"

"လူတိတ်ဆိတ်တဲ့ လမ်းခရီးမှာ ရန်သူနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး အခက်ခဲ ကြုံနေရတာဟာလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။ သင့်ခန္ဓာက ခေါ်လို့ သူရန်သူတော် ဆိုက်ရောက်လာရခြင်းပါပဲ။ မျက်လုံးကို ထုတ်ဖောက်လို့ ဒုက္ခရောက်ရတာလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ၊ ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်လှပတဲ့ သင့်မျက်လုံးအတွက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်တယ်"

"သင့်ရဲ့ ညှို့မျက်ဝန်းတစ်ခုမှာ ခန္ဓာနဲ့ ဝေဖန်ပြီး တရားဉာဏ်ဖွင့်ရမယ်ဆိုရင် သမ္ဘာရမျက်လုံးနှင့်တကွ ကမ္မကပသာဒခေါ်တဲ့ မျက်လုံးဟာ ရူပက္ခန္ဓာ ဖြစ်တယ်"

စက္ခုပသာဒ ကမ္မဇောတ်အကြည်ပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စက္ခုဝိညာဏ်စိတ်က ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ဖြစ်တယ်။

စက္ခုဝိညာဉ်စိတ်မှာ ယှဉ်တွဲလာတဲ့ စေတသိတ် ခုနစ်ပါးရှိတဲ့ နေရာမှာ ဝေဒနာ စေတသိတ်က ဝေဒနက္ခန္ဓာ ဖြစ်တယ်။

သညာစေတသိတ်က သညာက္ခန္ဓာ ဖြစ်တယ်။

ဝေဒနာသညာမှ ကြွင်းတဲ့ စေတသိတ်ငါးပါးက သင်္ခါရက္ခန္ဓာဖြစ်တယ်။

အဲဒီခန္ဓာတွေက ငါ့မျက်လုံး ငါ့မျက်လုံးနဲ့ အဆုံးမရှိအောင် စွဲလမ်းပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ တရားလမ်းကြီးကို ဖွင့်ပေးနေတာပါပဲ။ မျက်လုံးဆိုတဲ့ စက္ခုပသာဒက နိဿယပစ္စည်းသဘောနဲ့ ကျေးဇူးပြုလိုက်တဲ့ အခါမှာ စက္ခုဝိညာဏ် အစရှိတဲ့ နာမ်ခန္ဓာတွေ ပေါ်ပေါက်လာပြန်တယ်တဲ့ ။

အဲဒီအခါမှာ ငါမြင်တယ် သူမြင်တယ်၊ ယောက်ျားကိုမြင်တယ်၊ မိန်းမကို မြင်တယ်။ အဲဒီ မြင်လုံးတွေက အစမဆုံးအောင် ကြီးကျယ်ကြတယ်၊ မျက်လုံးနယ်ကျယ်သမျှ ဒုက္ခချည်းပဲလို့ မှတ်ပါ။

မျက်လုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဟာ မြတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မမြတဲ့ သဘောမှာ ချမ်းသာဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ မြလည်း မမြ ချမ်းလည်း မချမ်းသာ ဒီလိုတရားမျိုးကို ငါ့ကိုယ် ငါ့ဟာ ငါပိုင်ဆိုင်တာလို့ မဆိုထိုက်ပါဘူး။

စင်စစ်ကတော့ ခန္ဓာငါးပါးသည် အနိစ္စအမှန် ဒုက္ခအမှန် အနတ္တအမှန်သာဖြစ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းရှုပြီး ကိုယ့်အမှု ကိုယ်မပတ်ရအောင် ဉာဏ်ဓာတ်အလင်းရောင်ကိုသာ ဖွင့်လှစ်ပေတော့။

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူလိုက်တော့ သုဘာထေရီမကလေးမှာ ပါရမီဓာတ်ခံ ရင့်သန်ထက်မြက်ခြင်းရှိပြီး ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း တရားနာရင်းပင်လျှင် ခန္ဓာဉာဏ်အလင်းပေါက်ပြီး ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူပါတယ်။

ရဟန္တာအဖြစ်ကို ဆိုက်ရောက်တော်မူတဲ့ အခါမှာ ပဋိသန္ဓိဒါလေးပါး အဘိညာဏ်ခြောက်ပါးနဲ့ တကွ ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသွားပါတယ်။ ဘယ်

အန္တရာယ်မှ ငြိတွယ်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပါဘူး။

ယခု ဟောပြောခဲ့တဲ့ သုဘာထေရီ ဘိက္ခုနီ ဝတ္ထုကို ထောက်ထားပြီး တော့ အားလုံးသော ဓမ္မယောဂီ သူတော်စင်အပေါင်းတို့ လည်း ပဲ မိမိကိုယ်ကောင်ကြီးလုပ်ထားတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဟာ အလွန်တစ်ရာမှ ဘေးရန်များ ပါလား။ ကိုယ့်ရန်သူတွေကို ကိုယ်တိုင်ပင့်ဖိတ်ထားပြီး သိပ်နှိပ်စက်တဲ့ တရားတွေပါလားလို့ ခန္ဓာအစဉ်မှာ ဉာဏ်ပါယှဉ်ပြီး ညှို့မျက်ဝ နှိပ်မ၍ တရားရှာ၍ ရှုမှတ်ပွားများ နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပတ္ထနာပြုကာ တရားသိမ်းကြပါစို့။

ဟိတ္တာကာမေ ပဗ္ဗဇီသု၊

သန္တော ဂမ္ဘီရ စိန္တကာ။

တေတုမေ ပျနုသိက္ခာဝေါ၊

ပဗ္ဗဇီတာ နပေသလာ။

သန္တော၊ ဘုရားအလျာ ပစ္စေကာနှင့် အရိယာနွယ်လောင်း ရှေးက သူတော်ကောင်းတို့ သည် ။

ဂမ္ဘီရ စိန္တကာ၊ နက်နဲတဲ့ ဓာတ်သဘောတွေကို နက်နဲစွာ ကြံဆင် အကြံကောင်း အဉာဏ်ကောင်း ဝင်တော်မူကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ။

ကာမေ၊ ရှေးကပြုဖန် ကုသိုလ်ကံတို့ စီမံထောက်မ လက်ရောက်ရသား များ လှဇနီးသည် ကြီးကြီးငယ်နှင့် နီးနွယ် ရောယူကိုယ်တော်တို့ ပိုင်သသည့် ကာမဝတ္ထု အစုစုတို့ ကို။

ဟိတ္တာ၊ ငါတို့ ပိုင်ငြား ဤကာမတရားတို့ သည် ကား အများ နှင့်ဆက်ဆံ ဘေးတွေကဝိုင်းရံ ရန်တွေက မြောက်မြား တကယ့်ကို ကြောက်လန့်ဖွယ်တွေပါတကားဟု ကြောက်အားတော် ဉာဏ်ကြွယ်လွတ်လွတ်ကြီး စွန့်ပယ်တော်မူကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ။

ပဗ္ဗဇီသု၊ ဃရာဝါသ သမ္မာဝီဟု ကိစ္စများ မြောင် လူတို့ ဘောင်မှ ဝဋ်နှောင်ကိုလွတ်အောင်ကျုံးလျက် ရုန်းကန်ထွက်၍ နှစ်သက်ရွှင်လန်း ရှင်ရဟန်းပြု၍ တောထွက်တော်မူကြလေကုန်ပြီ။

တုမေပိ၊ မြတ်နေက္ခမ္မ ဓာတ်အာသယဟု ဆန္ဒကိန်းအောင်း သင်သူတော်ကောင်းတို့ သည် လည်း ပဲ။ ပဗ္ဗဇိတာ၊ ဝတ္ထကာမ ဟူသမျှမှ မရအရ ကြိုးလျက် ရုန်းကန်ထွက်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ။

သုပေသလာ၊ စာမရိသား မြီးဖျားခုံမင် ပုံအသွင်သို့ ချစ်ခင်လေးမြတ် နှစ်သက်အပ်သောသီလ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ။

တေ ၊ ထိုဘုရားအလျာ ပစ္စေကာနှင့် အရိယာနွယ်လောင်း ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ သည် ။ အနုသိက္ခာဝော၊ အတုလိုက်ကာ ကျင့်တတ်ရာကို ကျင့်ကာမသွေ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု... သာဓု.. သာဓု။

အားလုံးသော ယောဂီသူတော်စင်များ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာဖြင့် သာသနာကျိုး ဆထက်ထမ်းပိုး သယ်ပိုးနိုင်ကြပါစေ။

အရှင်ဘုရား ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်စုံရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

စံယူထိုက်သည့် ကုသိုလ်ရှင် တရားတော်

ဒီကနေ့ အားလုံးသော ဓမ္မယောဂီ သူတော်စင်များ နာယူကြရမည့် တရားတော်ကို "စံယူထိုက်သည့် ကုသိုလ်ရှင် တရားတော်" လို့ မှတ်ကြပါ။

"တရားတော်ရဲ့ အမည် ဘာပါလိမ့်"

"စံယူထိုက်သည့် ကုသိုလ်ရှင် တရားတော် ပါဘုရား"

"ကဲ.. ဟောနာ ကြည်ညိုကြရအောင်"

ဒီတရားတော်မြတ် ဟောကြားပြသ ဆိုဆုံးမတဲ့ နေရာမှာ ပရိသတ်များ သဘောပေါက် နားလည်လွယ်အောင်ဆိုပြီး တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိက ကျိုက်ဝိုင်းဆရာတော် ဦးဣန္ဒက အရှင်မြတ်ရဲ့ တရားတော်ထဲက ဂါထာအနက်များ ၊ ကောင်းမွန်ထိမိလှတဲ့ စကားလုံးများကို နားလည်လွယ်အောင် ထည့်သွင်းပြီး ဟောပါမယ်။

အတုယူစရာကောင်းတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ စကားလေးတွေပါ။ ဆရာတော်ကိုလည်း ပြန်လည်သတိရစေချင်တဲ့ ဆန္ဒလည်း ပါပါတယ်။

ဒါကြောင့် တရားတော်ကို မဟောကြား မနာကြားသေးမီ တရားပိုင်ရှင် ဘုရားသခင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ရိုသေစွာ လက်အုပ်မိုးပြီး ရှိခိုးကန်တော့ကြရအောင် အားလုံးပဲ လက်အုပ်ချီထားလိုက်ကြပါ။

ဘုန်းကြီးက ပစီကံကုသိုလ်ရစေခြင်း အကျိုးငှာ ဇိနာလင်္ကာရ ကျမ်း
လာ သုတဂုဏ်တော် ဘုရားရှိခိုးဖြင့် ပူဇော်ပါမယ်။

အားလုံးသော ဓမ္မယောဂီ သူတော်စင်များက ကာယကံကုသိုလ်နဲ့ မ
နောကံကုသိုလ် ရစေခြင်းအကျိုးငှာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ လက်အုပ်ကလေး
တွေချီပြီး မိမိတို့ ရဲ့ စိတ်ကို အာရုံတစ်ပါး ပြောင်းမသွားဘဲ တို့ လည်း ပဲ
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တွေကို အာရုံယူပြီး ဤကဲ့သို့ ချီးကျူးကော်ရော် ပူ
ဇော်ကန်တော့ကြရတယ်လို့ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားများကြပါ။

သုခဉ္စ ဒုက္ခံ သမတာ ယုပေက္ခံ၊
နေဝိစ္ဆိယော ကာမ မကာမနိတံ။
အသင်္ခတံ သင်္ခတသမ္ဘဝံ ဘဝံ၊
ဟိတ္တာ ဂတော တံ သုဂတံ နမာမိ။
(ပဏမာဂါထာ-၁-)

ယော သုဂတော၊ အကြင်သုဂတဂုဏ်ထူးဖြင့် ချီးကျူးအပ်ပါသော မြတ်
စွာဘုရားသည် ။ သုခဉ္စ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်းကိုလည်း
ကောင်း (ဝါ) သုခဉ္စ၊ ခုနစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့တွလျင် လက်ရမှန်စွာ ဆိုက်
ရောက်လာမည့် စကြာသနင်းမင်း၏ ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း။ နေဝ
ဣစ္ဆိ၊ ဆံလွှာခြမ်းမျှ မျှော်မှန်းဆ၍ တမ်းတစုံမက် နှစ်သက် မြတ်နိုး
တော်မမူ။

ဒုက္ခဉ္စ၊ ဒုက္ခရစရိယာ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ခန္ဓာတော်နွမ်း ပင်ပန်း

ရခြင်းဆင်းရဲကိုလည်းကောင်း၊ (ဝါ) ဒုက္ခဉ္စ၊ လေးအသင်္ချေ သိန်းနေက
မှာ ရှည်မြင့်ကြာအောင် ပါရမီစာဂ စရိယတို့ ကို ဖြည့်ရများ ထေ့ ဒုက္ခ
ပေါင်းအသင်္ချေကိုလည်းကောင်း။ နေဝဏ္ဏိ၊ ဆံလွှာခြမ်းမျှ မျှော်မှန်းဆ
၍ တမ်းတစုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးတော်မမူ။

သမတော ယုပေက္ခံ၊ မဇ္ဈိမ ပဋိပတ် အကျင့်မြတ်ဖြင့် ရအပ်မှန်စွာ စ
တုတ္ထဈာန်နှင့်ယှဉ်တဲ့ စတုတ္ထဈာန် ချမ်းသာ ဥပေက္ခာကိုလည်းကောင်း။
နေဝဏ္ဏိ၊ ဆံလွှာခြမ်းမျှ မျှော်မှန်းဆ၍ တမ်းတစုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုး
တော်မမူ။

ကာမံ ကာမနီတံ၊ ကာမတဏှာ ဆောင်တိုင်းပါရသည့် သုံးဖြာဘူမိ
သမ္ပတ္တိချမ်းသာ အမျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း။ အကာပနီတံ၊ ကာမတ္ထန္တ အ
ယုတ်ဓမ္မကို ဖြုတ်ချပယ်လှန် လက်ရောက်မှန်သည့် ဈာန်နှင့်မဂ်ဖိုလ် ထို
ထိုချမ်းသာ အမျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း။ အသင်္ခတံ-အသင်္ခတသမ္ဘဝံ၊ အ
သင်္ခတ ဓာတ် ခေါ်တွင် မှတ်သား ပညတ်နိဗ္ဗာန် ဤနှစ်တန်ကြောင့် ခံစံ
ဆိုက်ကပ် ရောက်အပ်ရထိုက်သော။ ဘဝံ၊ ဈာန်ချမ်းသာ မဂ်ချမ်းသာ ဖို
လ်ချမ်းသာ အမျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း။ သင်္ခတသမ္ဘဝံ၊ အဘိသင်္ခါရိက
အမည်ရသော အပရိမေယျ ပုညမျိုးမှန် ပျိုးခဲ့ဖန်၍ ခံစံဆိုက်ကပ် ရော
က်အ ပ် ရ ထိုက် သေ ၁။ ဘ ၀ ၊ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ
ဗြဟ္မာချမ်းသာအမျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း။

ဟိတ္တာ၊ ကိုယ်မှ ထွေးဟက် တံတွေးခွက်သို့ ရက်ရက်ကြီး စွန့်ခွာ၍ ။
ဂတော၊ အနုပါဒိသေသ အမတကြငှန်း နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ ကြွမြန်းဆိုက်ကပ်
တော်မူခဲ့လေပြီ။

တံသု ဂတံ၊ ထိုသုဂတ ဂုဏ်ထူးဖြင့် ချီးကျူးအပ်ငြား မြတ်စွာဘုရား

ကို။ နမာမိ၊ ကာယဝစီ မနောချီလျက် အဉ္စလီညွတ်လျှိုး လက်စုံမိုးကာ ရှိ
ခိုးကန်တော့ပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။ နမာမိ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးပျော့
ပျော့ မာန်ကိုလျှော့၍ ကန်တော့မြတ်နိုး လက်စုံမိုးကာ ရှိခိုးဦးညွတ်ပါ၏
မြတ်စွာဘုရား။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

အဂ္ဂ ပုညေဟိ အဂ္ဂေန္တိ၊

အဂ္ဂေဟိ သံသရန္တိတေ။

အဂ္ဂဌာနမ္ပိ ပါပေါတုံ။

သဉ္စယျံ အဂ္ဂသမ္ပတေ။

လောကေ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝိုက် တိုက်အနန္တ ဘုံလောကကြီးထဲ၌ ။ ယေ
သတ္တာ၊ ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုး နှစ်မျိုးစီမံ ကံသာလျှင်အမိ အကြော
င်းရင်းရှိကြကုန်သော အကြင် သတ္တဝါတို့ သည် ။ အဂ္ဂပုညေဟိ၊ မနှော
င့်မနှေး ကောင်းမှုရေးအရာရာမှာ ငါသာလျှင် ရှေ့ဆုံးကသွားမည်ဟု စိ
တ်ထားမြင့်မြတ် ကုသိုလ်ဓာတ်တို့ ကြောင့်။ အဂ္ဂေန္တိ၊ လူ့ဘုံမှာ လည်း မ
ယှဉ်သာ နတ်ဘုံမှာ လည်း မနှိုင်းသင့် မြင့်ထက်မြင့် ခေါင်ကဖုံး၍ အမြ
တ်ဆုံး ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

တေ သ တ္တာ၊ အမြင့်တန်းကို အားထုတ်လေ့ရှိကြကုန်သော
ထိုသတ္တဝါတို့ သည် ။ သံသာရေပိ၊ ရုပ်နှင့်နာမ် ဇာတ်မကွဲလေတော့ ထ
ပ်တလဲလဲ ကျင်လည်ရာ သံသရာဘဝ ဘုံလောကကြီးထဲ၌ လည်း ။ အ

ဂွေဟံ၊ သားသမီးခြွေရွှေ ထွေထွေစည်းစိမ် ဂုဏ်ရှိန်တင့်အပ် အမြတ်ခပင်း ဇာတ်တသင်းတို့ နှင့်။ သံသရန္တိ၊ မျိုးနွယ်သန်ရှင်း ပျံ့ပျံ့သင်း၍ ကောင်းခြင်းမျိုးစုံ ကျင်လည်ကြရလေကုန်၏။

တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ပဏ္ဍိတ၊ အမြင့်နှင့်အမြတ်ကို မပြတ်လိုလား ပညာရှိ အမျိုးကောင်းသားတို့ သည် ။ အဂ္ဂဌာနမ္ပိ၊ မဂ်လေးဝ ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ကြဌာန၊ လောကုတ္တရာ အမြင့်အတန်းသို့လည်း ။ ပါပေါတုံ၊ မှန်တိုင်းပေါက်၍ လှမ်းရောက်လျင်စွာ ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ ရာ။ အဂ္ဂသမ္ပတေ၊ အမြတ်သမုတ် အပြတ်လုပ်ဖို့ အထုတ်ပမာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖြာဖြာတို့ကို။ သေဉ္စယျူ၊ အမြင့်အထက်တန်းကို လက်လှမ်းမီ စိတ်ထား၍ ပွားများ ဆည်းပူးကြကုန်ရာသတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

ဒီတရားတော်ဟောရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ အမြင့်နှင့် အမြတ်ကို လက်လှမ်းဖို့ မျှော်မှန်းနေကြတဲ့ ဓမ္မယောဂီ သူတော်စင်တို့ အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။

သံသရာ ခရီးသွားသမား လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကံနဲ့ ကိုယ့်အကျိုးဆိုတာကို အမျိုးမျိုး ဇာတ်ကွက်နဲ့ ဇာတ်ထွက်နေကြရပါတယ်။ လူ့ဘုံတစ်ခုတည်းမှာ ကြည့်ပါလား။ တချို့က ရာထူးဂုဏ်သိရ စည်းစိမ်ကျက်သရေနဲ့ ရွှေမရှား ငွေမရှား သုံးမကုန်စွဲမကုန် ပြည့်စုံပေါများ ပြီး အထက်တန်းစားအနေနဲ့ နေထိုင်ကြရတယ်။

တချို့ကတော့ စားမှု သောက်မှု ဝတ်မှုအရေးကြောင့် သေချင်စော်နံ့ လုမတတ် လောကီသာရ ဂုဏ်ခနကင်းပြီး ဆင်းရဲကြီးစွာ အောက်တန်း နောက်တန်းက မချမ်းမသာ နေထိုင်ကြရတယ်။

အဲဒီနှစ်မျိုးဟာ ဘာကြောင့်လည်း မေးရင် မိမိတို့ ပြုခဲ့ဖူးသော ကံ
ဟောင်းက အကြောင်းစီမံသလို အကျိုးပေးချင်း ကွာခြားကြတယ်လို့ ဆို
ရင် မမှားပါဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တချို့က ကုသိုလ်ရေးနဲ့ စပ်လာရင် ကပျာက
ယာ စိတ်ထားပြီး သူများ အရင်ဦးအောင် ထူးထူးခြားခြား လှူဖွယ်တန်း
ဖွယ်ကို ခြယ်လှယ်စီမံလို့ ဦးဦးဖျားဖျား သဘောထားပြီး လုပ်လေ့ရှိကြ
တယ်။

အများ နဲ့ စုရုံးပြီး ရုတ်တရက် ဂုဏ်ပြုလုပ်ကြတဲ့ အလုပ်ပင်ဖြစ်
သော်လည်း ကျုပ်က အရင် မည်ရွေ့မည်မျှ သဒ္ဓါဇောပြဋ္ဌာန်းပြီး အထက်
တန်းက နေချင်တဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ နံပါတ်(၁)လို့ လက်ချိုးလိုက်ပါ။

ကျုပ်က ဘယ်လောက် မ,တည်တယ်များဆိုတော့ သူ့အလှူက
သူများ ထက် ဦးသွားတယ် ဒီလိုပါ။

ဒီလို မူလ မ,တည်လိုက်တော့ တခြားလူများက ငယ်သားနောက်လို
က်အနေနဲ့ ဖြစ်မသွားဘူးလား။ အလှူချင်းတူသော်လည်း သူ့စေတနာက
အရင်နိုးတဲ့ အတွက် အကျိုးပေးတဲ့ နေရာမှာ လည်း အောက်မကျ နောက်
မကျ ပထမလို့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ အလှူခံလည်း မျက်နှာမပူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူဖြစ်ရအောင်
ကိုယ့်အလှူလည်း ရှောရှောရှူရှူဖြစ်ရအောင် ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်
ထိုင်ရာမထ ဆောက်တည်ပြီး ပါးစပ်က ဘယ်လောက်လှူတယ်ဆိုတာ
တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတဲ့ ။

တချို့ကတော့ ကဲ ထည့်ကြ၊ ထည့်ကြ၊ မလောက်သမျှ ကျွန်မတာဝန်
ထားလို့ ဟောဒီလို ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင်စကား မတင်မကျ လုပ်တတ်တယ်။
ဖြစ်ရမှာ က ကျွန်တော်က ကျွန်မက (၁၀၀) ထည့်ပါတယ်၊ မလောက်ရ

င် နောက်ထပ်ဖြည့်စွက်ပါဦးမယ်ဆိုရင် အလှူခံများ ဟာ အားရှိစရာ မဟုတ်ပေဘူးလား။

(အားရှိစရာ မဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။)

အမြင့်တရား အမြတ်တရားဆိုတော့ မြင့်မြတ်စေချင်လို့ ပြောတာပါ ။ ဘုန်းကြီးများ ဟာ သူတို့ ရှာဖွေရတဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်လို့ ဒီလိုဟောတာလို့ လည်း မအောက်မေ့ပါနဲ့ ။ တောင်းမှောက်ခွက်မှောက် လှူဖို့ ရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်သလောက် မိမိတို့ ရဲ့ ဂုဏ်သရေနဲ့ စာနာပြီး လှူဒါန်းနိုင်ဖို့ ရာ ဟောတာပါ။

လူချင်းယှဉ်ရင် ဘယ်သူမှ အောက်ကျနောက်ကျ မခံချင်ဘူးမဟုတ်လား။

"အို သူဌေးပေမယ့် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားတာပါလို့ သူများ အောက်ကျမခံချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပြောတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို အောက်မကျ နောက်မကျဘဲ ဘဝအဆက်ဆက်မှာ သူများ အထက်က နေချင်ရင် ကုသိုလ်ပြုရာမှာ လည်း မနှောင့်မနှေးနဲ့ နော်။

အယုတ်ဆုံး သစ်သီးဝလံလေး ဦးဦးဖျားဖျား ပေါ်လာရင် ဈေးသွားရင် တွေ့တယ်ဆိုပါတော့။ ဪ သစ်သီး ဦးဦးဖျားဖျားလေးပါလား၊ ဘုရားဆွမ်းတော် ကပ်မဟဲ့၊ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များ ဆွမ်းလောင်းမဟဲ့၊ ပြီးမှ တို့ စားမဟဲ့ အဲဒီလို လှူချင်တဲ့ စိတ်မျိုး စေတနာမျိုး ရှိစေရမယ်။

တရားနာသွားရင် သူများ ရှေ့ကမှ နေမဟဲ့၊ သူများ အရင်ရောက်အောင် သွားမဟဲ့၊ သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ရန် ဘုရား တန်ဆောင်းကျောင်းဇရပ်ထွက်ရင် စောစောစီးစီး ပြင်ဆင်လို့ သူများ အရင်ရောက်အောင် လုပ်ကိုင်ရမယ်၊ ပန်းလှူရာ၊ ရေလှူရာမှာ လည်း ထို့အတူ စေတ

နာ ဦးစေရမယ်လို့ ဒီလိုစိတ်မျိုး ထားရမယ်နော်။

(မှန်ပါဘုရား)

အယုတ်ဆုံး ပြောလိုက်မယ်၊ အများ နဲ့ အတူ ဘုရားဆီမီး ပူဇော်ရင် တောင် ကိုယ့်ဖယောင်းတိုင်က သူတစ်ပါးထက်မြင့်အောင် အုတ်ခဲက လေးခုပြီး မီးထွန်းလိုက်ပါ။ သူတစ်ပါးထက် ထူးမြတ်ချင်တဲ့ လူဟာ အလုပ်စခန်းမှာ လည်း ထူးအောင်လုပ်ရတယ်။

အဲဒီလို ကုသိုလ်ထူး အကြောင်းထူးတွေပါရင် သံသရာတစ်ခွင်မှာ လည်း အထူးဆုံး အဦးဆုံးဆိုတဲ့ အကျိုးတွေကို ပေးပါလိမ့်မယ်၊ နိဗ္ဗာန်ဝင်ရင်တောင် ကိုယ်က အရင် ဝင်ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ခုနက ဂါထာကို ပြန်ကြည်ညိုကြည့်ပါ။

အဂ္ဂ ပုညေဟိ အဂ္ဂေန္တိ၊

အဂ္ဂေဟိ သံသရန္တိ တေ။

အဂ္ဂဋ္ဌာနမ္ပိ ပါပေါတုံ၊

သေဉ္စယျံ အဂ္ဂသမ္ပတေ။

လောကေ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝိုက် တိုက်အနန္တ ဘုံလောကကြီးထဲ၌ ။ ယေ သတ္တာ၊ ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုး နှစ်မျိုးစီမံ ကံသာလျှင်အမိ အကြောင်းရင်း ရှိကြကုန်သော အကြင်သတ္တဝါတို့ သည် ။ အဂ္ဂပုညေဟိ၊ မနှောင့်မနှေး ကောင်းမှုရေးအရာရာမှာ ငါသာလျှင် ရှေ့ဆုံးကသွားမည်ဟု စိတ်ထားမြင့်မြတ် ကုသိုလ်ဓာတ်တို့ ကြောင့်။ အဂ္ဂေန္တိ၊ လူ့ဘုံမှာ လည်း မ

ယှဉ်သာ နတ်ဘုံမှာ လည်း မနှိုင်းသင့် မြင့်ထက်မြင့် ခေါင်ကဖုံး၍ အမြတ်ဆုံးဖြစ်ကြလေကုန်၏။

တေ သတ္တာ၊ အမြင့်တန်းကို အားထုတ်လေ့ရှိကြကုန်သော ထိုသတ္တဝါတို့ သည် ။ သံသာရေပေါ် ရုပ်နှင့်နာမ် ဇာတ်မကွဲလေတော့ ထပ်တလဲလဲ ကျင်လည်ရာ သံသရာဘဝ ဘုံလောကကြီးထဲ၌ လည်း ။ အဂ္ဂေဟိ၊ သားသမီး ခြွေရွှေ ထွေထွေစည်းစိမ်း ဂုဏ်ရှိန်တင့်အပ် အမြတ်ခပင်း ဇာတ်တသင်းတို့ နှင့်။ သံ သ ရ နို့၊ မျိုးနွယ်သန့်ရှင်း ပျံ့ပျံ့သင်း၍ ကောင်းခြင်းမျိုးစုံ ကျင်လည်ကြလေကုန်၏။

တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ပဏ္ဍိတာ၊ အမြင့်နှင့်အမြတ်ကို မပြတ်လိုလား ပညာရှိ အမျိုးကောင်းသားတို့ သည် ။ အဂ္ဂဋ္ဌာနမ္ပိ၊ မဂ်လေးဝ ပိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ကြွန်း လောကုတ္တရာ အမြင့်အတန်းသို့လည်း ။ ပါပေါတုံ၊ မှန်တိုင်းပေါက်၍ လှမ်းရောက်လျင်စွာ ကျွတ်တန်းဝယ်ဖို့ ရာ။ အဂ္ဂသမ္ပတေ ၊ အမြတ်သမုတ် အပြတ်လုပ်ဖို့ အထုတ်ပမာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖြာဖြာတို့ ကို။ သေဉ္စယျံ၊ အမြင့်အထက်တန်းကို လက်လှမ်းမီ စိတ်ထား၍ ပွားများ ဆည်းပူးကြကုန်ရာသတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

သံသရာလမ်း ရိက္ခာကုသိုလ် ရှာရေးတွေမှာ မနှောင့်မနှေးစေဘဲ ဦးဦးဖျားဖျား စေတနာသဒ္ဓါတရားကို ထက်ထက်မြက်မြက်ထားဖို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဟောကြားပါတယ်။

စေတနာထက်မြက်လို့ သဒ္ဓါတရား သွက်သွက်လက်လက် ရှိပြီဆိုရင် ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်းမှာ အထက်တန်းဘဝက နိဗ္ဗာန်ကို သူများ အရင် ဝင်စံကြရလိမ့်မယ်။ စေတနာ နောက်ဆုတ်တဲ့ သဒ္ဓါတရားမျိုး ဖြစ်နေ

ရင်တော့ နိဗ္ဗာန်တောင် သူများ နောက်က သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ
လည်း အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်ကြရလိမ့်မယ်။

သက်သေထင်ရှားအောင် သာဓကဝတ္ထု ထုတ်ပြရမယ် ဆိုရင်တော့
...။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့ ကမ္ဘာကနေ နောက်ဆုတ် ရေ
တွက်လိုက်ရင် ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်မှာ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား ထင်
ရှားပွင့်တော်မူပါတယ်။

အဲဒီအခါတုန်းက မဟာကာဠ၊ စူဠကာဠ ရယ်လို့ အမည်အားဖြင့် ထင်
ရှားကျော်စောတော်မူတဲ့ သူကြွယ်ညီနောင်နှစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

မဟာကာဠ ဆိုတာက အကြီး။

စူဠကာဠ ဆိုတာက အငယ်ပေါ့။

မိဘများ လက်ထက်က အဆက်ဆက် စုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း
တွေဟာ ကုဋေပေါင်းများစွာ ပြည့်စုံနေတော့ လူ့ဘုံနတ်ဘုံမှာ သူကြွယ်
ဆိုတဲ့ သတင်းဂုဏ်ဟာ ကျော်ကြားလို့ နေတယ်။

မိဘရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတွေရလို့ ဂုဏ်ရှိန်ကြီးမားစွာ နေထိုင်ကြ
တဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ဟာ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ အလုပ်သမားတွေ စိုက်
ပျိုးထားတဲ့ လယ်ခင်းကြီးကိုကြည့်ရှုဖို့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်အခါမှာ သီတင်းကျွတ်ပြီးလို့ တန်ဆောင်မုန်းလ စပါးတွေ
ကလည်း ဖုံးစလုံးစဖြစ်ဖို့ ရာ ပဋိသန္ဓေ တည်နေကြတယ်ဆိုပါတော့။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လယ်ကွင်းထဲရောက်လို့ ကန်သင်းလျှောက်ပြီး
ကြည့်လိုက်ကြတယ်ဆိုရင်ပဲ အပြစ်ကင်းပြီး သန့်ရှင်းနေတဲ့
စပါးခင်းကိုမြင်ရတော့ ဝမ်းမြောက်စရာ ဒီနှစ်တော့ ဧကန္တ စပါးတွေအ

ထွက်တိုးတော့မှာ ပဲ၊ ပိုးလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။ မိုးတိမ်ပမာ အသွင်
လိုပဲ ကောက်ပင်တွေ အနေအထားကတော့ စပါးအရများ တော့မှာ ပဲလို့
ဝမ်းမြောက်မှုဖြစ်ပြီး လယ်ရှင်လယ်သမားတို့ ရဲ့ စိတ်ထားစိတ်နေအတို
င်း စိုစိုပြည်ပြည်ရှိတဲ့ စပါးခင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေကြတယ်လို့
ဆိုရမှာ ပေါ့နော်။

ကြားဖူးကြမှာ ပေါ့။ ဖုံးတုန်းလုံးတုန်း တန်ဆောင်မုန်းဆိုတာလေ။
အဲဒီအဖုံးအလုံးတွေကို ပြည့်တင်းပြီး အရင်းအဖျား ညွတ်နေတဲ့ လယ်ခ
င်းကြီးကိုကြည့်ရင်း စပါးပင်တစ်ပင်က စပါးအဖုံးကိုနှုတ်ပြီး ရုတ်တရ
က် စူဠကာဠဆိုတဲ့ ညီအငယ်က အခွံခွာပြီး စားကြည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီလို စားကြည့်တဲ့ အခါ စပါးဖူးနုနုရဲ့ အရသာက အုန်းဆံနုနုက
လေးများ စားရသလိုပဲတဲ့ ။ အလွန်တရာချိုမြိန် ကောင်းမြတ်တယ်။

စားကြည့်ရင်းနဲ့ စိတ်ထဲက ဘယ်လိုအကြံဖြစ်လာသလဲဆိုတော့
ကောက်ရိတ်ပြီးတဲ့ နောက် စပါးအဖြစ်ကို ရောက်ပြီးတဲ့ အခါ ဆန်ဖြူဆ
န်ကောင်းကို ဆွမ်းလောင်းကြတာဟာ ထုံးစံပါပဲ။

အခုလို စပါးဖုံးနုကို အာဟာရတစ်ခုပြုလုပ်ပြီး လှူဒါန်းရရင် ဘယ်
သူမှ မပြုကြသေးဘူး၊ ကြားလည်း မကြားဘူးသေးဘူး၊ ထူးလည်း
ထူးမြတ်အောင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် စပါးဖုံးကလေးတွေနှုတ်ပြီး အသီးမဖြ
စ်ခင် ကြိုတင်လို့ အပင်နဲ့ အဖုံး အဦးဆုံးကုသိုလ်တစ်ခုကို ငါပြုရရင်
ကောင်းမှာ ပဲ။ အဖူးအလုံးကလေးတွေမို့ အထူးမြတ်ဆုံးဒါနလို့ ဆိုရမှာ
ပဲ။

သို့သော်လည်း အစ်ကိုကြီးအဖရာဆိုတာကို နောင်တော်ကြီး မဟာ
ကာဠကို တိုင်ပင်ဦးမှ သင့်တော်မယ်လို့ ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးကို တိုင်ပင်တ
ယ်တဲ့ ။

အဂ္ဂဒါနံ ဟိ လောကမှ ဝိ၊

နေဝ ကရေန္တိ မာနုသာ။

မယံ သမာ ကရိဿာမ၊

အဂ္ဂဒံ အဂ္ဂ သမ္ပတံ။

ဘာတိက၊ နောင်တော်။ ဟံ၊ တိုင်ပင်စကား ပြောကြားပါရစေ။
လောကေ၊ လူ့ရွာဌာန လူ့လောကကြီးထဲ၌ ။ မာနုသာ၊ အရတော်လှ လူ
ဘဝကို ရကြပေတောင်း လူအပေါင်းတို့ သည် ။ အဂ္ဂဒါနံ၊ စေတနာထူး
သဒ္ဓါထူးနှင့် ဦးဦးဖျားဖျား ထူးခြားဒါန မြတ်ပုညကို။ နေဝကရေန္တိ၊ ပြု
ကောင်းသည် ဟု စိတ်မထားဘဲ ပေါ့စားနှောင့်နှေး၍ အနည်းငယ်က
လေးမျှ မပြုလုပ်ကြကုန်။ မယံ၊ ရှေ့နောက်တူဆင်း နောင်ညီအရင်း ဖြစ်
ကြကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့ သည် ။ သမာ၊ စိတ်စေတနာ သဒ္ဓါမကွဲ တ
ပေါင်းတည်းညီမျှ အတူတကွ။ အဂ္ဂဒါနံ၊ စပါးပုံး၍ အလုံးပေါ်လာ ယခုအ
ခါ၌ ။ အဂ္ဂဒံ၊ သူတစ်ပါးထက်ထူး၍ လက်ဦးကောင်းကျိုး အမျိုးမျိုးကို
အဘိုးအတိုင်း မသိပေးနိုင်သော။ အဂ္ဂသမ္ပတံ၊ အမြတ်သမုတ် ဘယ်သူမှ
မလုပ်တဲ့ အဟုတ်အထူးကုသိုလ်ဦးကို။ ကရိဿာမ၊ ဇမ္ဗူမှာ နမူနာမှတ်
တမ်းဖြစ်စေဖို့ ဖြတ်လမ်းအသစ် တစ်ခါထွင်ရအောင် မကြာခင်
ပြုလုပ်ကြကုန်ရာသတည်း။

သာဓု... သာဓု.. သာဓု။

နောင်တော် ဆန်ဖြစ်မှ ဆွမ်းလှူတဲ့ ဒါနဆိုတာကတော့ လှူနေကျ

အလှူဒါနမို့ မဆန်းတော့ပါဘူး၊ အသီးမဖြစ်ခင် အပင်မှာ လုံးနေတဲ့ အဖုံးကလေးတွေကို ခွာနုတ်ပြီး ဗုဒ္ဓပြုဒ မုခဘိက္ခု သံဃဒါနတစ်မျိုးကို လှူဒါန်းရရင် ဆန်းကြယ်တဲ့ ဒါနလို့ လည်း ဆိုထိုက်မှာ ပဲ။

နောက်ပြီးတော့ အသီးအဖူး ကလေးတွေကို လှူရတော့ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရင်လည်း ပဲ ဒါနအထူးလို့ ခေါ်ထိုက်မှာ ပဲ။ အဲဒီလို အဆန်းအပေါ်မှာ အထူးထပ်ပြီး လှူဒါန်းအပ်တဲ့ ဒါနကို ဘယ်အလှူမျိုးနဲ့ မှ နှိုင်းစာလို့ မရအောင် အဂ္ဂဒါနဆိုတဲ့ အလှူဟာ လှူပြည်လောကမှာ နမူနာအဆန်း ပေါ်လာလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ညီလေးကတော့ စပါးအဖူးကလေးတွေနှုတ်ပြီး ရေမရောတဲ့ နွားနို့စစ်စစ်နဲ့ ပျစ်နေအောင် ကျိုချက်ပြီး ထောပတ်နဲ့ သကြားပါရောစွက်လို့ အရသာကောင်းအောင် ထူးမြတ်တဲ့ ဒါနမျိုးနဲ့ ဘုရားရှင်နဲ့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းချင်ပါတယ်လို့ တိုင်ပင်တော်မူတယ်။

ထူးချင်တယ်ဆိုရင် ထူးတဲ့ အလုပ်ကို ရှာရှာဖွေဖွေလုပ်တတ်တာမျိုး အတုခိုးစရာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုထူးမြတ်တဲ့ အရသာကို အမြတ်တနိုးလုပ်တော့ တကယ်အကျိုးပေးမယ့် အာနိသင်တွေ နောက်တော့ ထင်ရှားလာပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို သဒ္ဓါပေါက်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တိုင်ပင်တော့ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်နှယ်ပြောသလဲဆိုတော့...

"ငါ့ညီ မင်းဟာ ရူးနေသလား၊ လယ်နတ်ပူးပြီး အရူးစိတ် ဝင်နေပြီနဲ့ တူတယ်၊ မကြားဘူးတဲ့ အလုပ် မဟုတ်တဲ့ အကြံစည်ကို မင်းမို့ စီမံတတ်ပေတယ်၊ မင်းပြောတဲ့ အလှူဒါန်းဆိုတာ ဘယ်ကျမ်းမှာ မှ လည်း ဘုရားမဟောပါလား။ မင်းကွာ အလကား ကောက်ပင်တွေ ပျက်အောင် မလုပ်

ပါနဲ့ "

"အဖူးကိုဖျက်မှ တော့ ဘယ်မှာ အသီးထွက်နိုင်တော့မှာ လဲ၊ မင်းအလှူမျိုးကို ဘယ်ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ လည်း မကြားဖူးပါဘူး၊ နောင်လာ နောက်သားတွေဟာလည်း မင်းလှူတဲ့ အလှူမျိုးကို လုပ်ကြ လှူကြမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ထူးဆိုပေမယ့် ထူးတိုင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ သူများ ထက်ထူးရင် အရူးဖြစ်တတ်တယ်"

အဲဒီလို အစ်ကိုကြီးက မသင့်လျော်တဲ့ အကြောင်း ပြန်ပြောတော့ သဘောမကျဘူးတဲ့ ။ ငါကြံစည်တဲ့ အလှူဒါနဟာ တကယ့်အလှူပါပဲလေ။ လှူပြည်လောက မှာ မလှူဖူးတဲ့ အလှူကိုလှူရမှ ထူးမြတ်တာပဲလို့ သူ့အကြံကို မဖျက်ဘူးတဲ့ ။

တိုတိုပြောကြပါစို့။ ညီဖြစ်သူက အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်တယ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက အကြိမ်ကြိမ် ဖျက်ဆီးတယ်။

နောက်တော့ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့

"ကဲ.. ဒီလက်တောင် မင်းလှူချင်နေရင် လယ်ကို တစ်ဝက်စီခွဲပေတော့၊ မင်းဘက်ကလယ်ကို မင်းဘာသာ တလင်းဖြစ်အောင်ပဲလှူလှူ၊ ငါဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ ငါ့လယ်ကိုတော့ မင်း ယောင်လို့ တောင် လာမထိနဲ့ လို့ ဆိုပြီး လယ်ကို တစ်ဝက်စီ ခွဲကြတယ်တဲ့ ။

သူတော်ကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့ လူများကတော့မိဘပေးထားခဲ့တဲ့ အမွေကို မိဘအတွက်လည်း ရလေအောင် အမျှဝေလို့ လှူချင်တန်းချင်တယ်။ ဒီလိုကိုး။ တချို့ကတော့ မစားမသောက် မဖြုန်းရမှာ ပူလို့ မိဘမသေခင်ကတည်းက အမွေခွဲလို့ တရားစွဲကြ၊ ရလာတဲ့ အခါကျပြန်တော့ အကုန်လုံး ဖြုန်းပစ်တတ်ကြတယ်။ မိဘအတွက်ရည်စူးလို့ တစ်ခုမှ အသုံးမချဘူးနော်။

ဟော.. အခုကြည့်၊ ညီငယ်ဖြစ်သူက နောင်တော်ကြီးစကားအတိုင်း လယ်ခင်းကြီးကို တစ်ဝက်စီပိုင်းပြီး လူပေါင်းများစွာနဲ့ စပါးအဖုံးအနုကလေးကို နှုတ်ယူဖွဲ့ခွာ အရသာရှိအောင် ပျားသကာ တင်လဲ ထောပတ်နဲ့ သကြားတွဲပြီး နွားနို့ခဲများ ထည့်၊ ဘုရားနဲ့ သံဃာ ပင့်ဖိတ်ပြီး လှူဒါန်းရှာတယ်။ အဲဒီလို လှူဒါန်းသမှုပြုပြီး သူတောင်းတဲ့ ဆုကလေး ကြည်ညိုကြည့်ပါ။

ဣမိနာ အဂ္ဂဒါနေန၊

အဂ္ဂဓမ္မဿ ပစ္စယော။

အဂ္ဂရတမ္ပိ ဗုဇ္ဈေယျံ။

ဒဿေယျံ အဂ္ဂပုဂ္ဂလံ။

ဘန္တေ၊ ခြောက်သွယ်ရောင်ညွန့် ကွန့်မြူးထိန်ဝေ ကျက်သရေမဏ္ဍိုင်အို... အရှင်မြတ် ထွဋ်ဘုန်းလှိုင်။ မေ၊ ဘုရားတပည့်တော်၏။ ဣမိနာ အဂ္ဂဒါနေန၊ ဦးစွာပထမ ဤကဲ့သို့ လှူဒါန်းရသော အဖူးဒါနကြောင့်။ အဂ္ဂဓမ္မဿ၊ ထူးခြားစွာဖြင့် ဟာကြားမိန့်အပ် တရားတော်မြတ်၏။ ပစ္စယော၊ ကြားနာသိမြင် ကျွတ်တန်းဝင်ကြောင်း လွယ်ကူသော အထောက်အပံ့ကောင်းသည် ။ ဟောတု၊ မချွတ်မလွဲ အမြဲမသွေ ဖြစ်ရပါစေသား အရှင်မြတ်ဘုရား။

အနာဂတေ၊ သံသရာဝဋ်တွင်းမှ လွတ်ကင်းဖို့ ရန် အချိန်တန်လာ နောင်သောခါ၌ ။ အဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊ အထူးအမြတ်မှ အဖူးတပ်ရသည့် လူနတ်

ဦးတင် ဘုရားရှင်ကို။ ဒေသယျံ။ လက်ဦးပထမ ဖူးမြော်ရပါစေသား အရှင်ဘုရား။ အပိ၊ စင်စစ်ဧကန် အမှန်စိတ်ထား ထိုမှ တစ်ပါ။ အဂ္ဂတရုံ၊ အမြတ်ရာထူး ညွန့်ဖူးတံဆိပ် ဂုဏ်ထူးဟိတ်ဖြင့် ခပ်နှိပ်ပေါ်ထင် သူတစ်ပါးတို့ အရင်။ ဗုဇ္ဈေယျံ။ သစ္စာလေးဆင့် ခိုင်ညာစွင့်၍ ပွင့်ရပါစေသား အရှင်မြတ်ဘုရား။

ဆုတောင်းကတော့ တိုတိုလေးပါပဲ။ ဟောဒီလို ထူးမြတ်တဲ့ အလှူကို လှူဒါန်းရတဲ့ အဂ္ဂဒါနကြောင့် အထွဋ်အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တရားကို သူများ ထက်အရင်ဆုံး သိမြင်ရပါလို၏ တဲ့ ။

အဲဒီလို သံသရာဝဋ်က ကျွတ်ရအောင် ဆုတောင်းလိုက်တော့ လူသုံးပါးတို့ အားထားရာဖြစ်တော်မူတဲ့ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း ဆုပေးပါတယ်။

ဣန္ဒြိတာနိ သမိဇ္ဈန္တ၊

ပတ္တိတာနိ တထာ ပိတေ။

အာယတိပိ အဂ္ဂံ အဂ္ဂံ၊

ဗုဇ္ဈေယျံ အမတံ ပဒံ။

ဥ ပါသ က ၊ အလှူဒါနနှင့် အာသဝလေးချင်ကို ဖျက်ဖြိုရန် ရွယ်ချောင်းတဲ့ အို.. သူတော်ကောင်း ဒါယကာ။ တေ၊ အာသဝေါ လေးချက်ကို ဖြိုဖျက်ကာ အောင်မြေ့နင်းမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်းရှိသော သင်သူတော်ကောင်းအား။ ဣန္ဒြိတာနိ၊ ကာမထောင် နောင်ဝဋ်တွင်းမှ လွတ်က

င်းအောင်ရုန်းဖြတ်၍ အဆုံးသတ် အလိုရှိအပ်သော တရားတို့ သည် ။
သမိဇ္ဈန္တ၊ ရည်မှန်းတိုင်း ခရီးပေါက်၍ ပြီးမြောက်ပါစေကုန်သတည်း။

ပတ္တိတာနိ၊ နှုတ်ဆိုမြွက်ကြား အလိုရှိအပ်သော တရားတို့ သည် လ
ည်း ။ တထာ၊ ထိုနည်းအတူ။ သမိဇ္ဈန္တ၊ လွယ်ကာခဏ ပြည့်ဝပါစေကုန်
သတည်း။ အာယတိပိ၊ အချိန်သင့်၍ အခွင့်တော်လာ နောင်သောအခါ၌
လည်း ။ အဂ္ဂံ အဂ္ဂံ၊ သူတစ်ပါးထက်ထူး၍ လက်ဦးပထမ ရှေ့ဆုံးကပင်
လျှင်။ အမတံ ပဒံ၊ မသေစေတတ် နိဗ္ဗာရပ်ဟု အမြတ်ဆုံးခေါ် တရား
တော်ကို။ ဗုဇ္ဈဿ၊ သစ္စာဉာဏ်ရင့် အဆင်သင့်၍ အခွင့်လျော်စွာ ပွင့်ပေါ်
ပါစေသတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဗျာဒိတ်စကားနဲ့ ဆုထူးများ ပန်ဆင်သ
နားပြီး ကျွေးမွေးလှူဒါန်းခြင်းကိစ္စပြီးတော့ ဘုရားမြတ်စွာလည်း ကျော
င်းပြန်ကြွတော်မူသွားပါတယ်။

စူဠကာဠ သူကြွယ်မှာ ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနိယအကျိုးတွေ ပေးပါတယ်။ ဘ
ယ်လိုပေးသလဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ လယ်ကွင်းထဲမှာ စပါးအဖုံးကို နှုတ်ယူပြီး
တဲ့ စပါးပင်တွေဟာ နဂိုပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပါတယ်တဲ့ ။ အံ့ဩစရာ
နော်။

ထူးမယ့်လူဟာ အကျိုးပေးကစပြီး ထူးလာရတာပေါ့။ အဲဒီတော့
စပါးအပင်တွေကိုတိုးပြီး တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတော့ ပီတိတွေဖြစ်ပြီး ဝမ်း
သာလွန်းလို့ ဥဒါန်းကျူးပါတယ်တဲ့ ။

အဂ္ဂေါ မယုံ အဂ္ဂဒါနံ၊

သသံဃေ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ။

အဂ္ဂေန ပီတိ ဥပ္ပဇ္ဈိ၊

ဤဒိသာ နာဂတေပိစ။

မယျံ၊ စူဠကာဠု နာမသမုတ် အကျွန်ုပ်၏။ အဂ္ဂဒါနံ၊ ဒါနအထူး
အလှူဦးသည် ။ အဟော၊ စပါးဦးဒါနမို့ တရားဦးနာရဖို့ အကြောင်း
ဪ ကောင်းလေစွတကား။ သံ-သံဃေ၊ တပည့်နောက်ပါ သံဃာ
တော်နှင့်တကွဖြစ်သော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၌ ။ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ၊
ကောင်းစွာစိုက်ပျိုး၍ အကျိုးရှိအောင် ထူထောင်ထားရပါပေသည် တ
ကား။

အဂ္ဂနေ၊ စေတနာနှင့် သဒ္ဓါကွန်မြူး အလှူဦးဒါန မြတ်ပုညကြောင့်။
ပီတိ၊ ဝမ်းမြောက်စွာဘိ၊ သဒ္ဓါနှင့်ယှဉ်သော ပီတိသည် ။ ဥပ္ပဇ္ဈိ၊
ကိုယ်လုံးဖြိုးငြိမ့် တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်ပေါ်၍ လာရပေ၏။ အနာဂတေပိစ၊
နောင်သောကာလ နောက်ဘဝ၌ လည်း ။ ဤဒိသာ၊ နှစ်သိမ့်ဖြိုးဖြိုး ဤ
ကဲ့သို့သော ပီတိမျိုးသည် ။ ဘဝိဿတိ၊ မုချမသွေ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်သာ
တည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

ဝမ်းမြောက်စရာပဲနော်။

(မှန်လှပါဘုရား)

နောက်တစ်ခါ စပါးတွေ အနှံထွက် မုန့်ဆန်းထောင်းလို့ ရတဲ့
အခါမှာ လည်း မုန့်ဆန်းဦးရယ်လို့ တစ်ကြိမ်လှူပြန်တယ်။

ကဲ... ကဲ.. ကောက်ဦး ကိုးကြိမ်ပြည့်အောင် ရေတွက်ပြမယ်။ ကောက်ဦးကိုးကြိမ် အလှူလို့ သာ ပြောသံ ကြားဖူးပါတယ်။ ကိုးကြိမ်ကိုးမျိုး ဆိုတာကို လူတိုင်း မသိကြဘူး။

၁။ အဖုံးအလုံး ပေါ်လာသောအခါမှာ အဖုံးဦး။

၂။ မုန့်ဆန်းထောင်းလို့ ရတဲ့ အခါမှာ မုန့်ဆန်းဦး။

၃။ ကောက်ရိပ်ဦး။

၄။ ကောက်လှိုင်းမစည်းမီ လက်ဆုပ်ချတဲ့ အခါမှာ လက်ဆုပ်ဦး။

၅။ ကောက်လှိုင်းဦး။

၆။ ကောက်နယ်သလင်း သွင်းတဲ့ အခါမှာ သလင်းဦး။

၇။ စပါးနယ်သောအခါမှာ နယ်ဦး။

၈။ စပါးချင်သောအခါမှာ ချင်ဦး။

၉။ စပါးကျို သွင်းသောအခါမှာ ကျိုသွင်းဦး။

အဲဒါ ကောက်ဦး ကိုးကြိမ်လို့ မှတ်ထားပါ။ ကိုင်း.. မှတ်မိလွယ်အောင် လင်္ကာလေး ဆိုလိုက်ပါ။

၁။ နို့ရည်တယ်တုန်း၊ အနှစ်လုံး၊ အဖုံးတစ်ကြိမ်လှူ။

၂။ မုန့်ဆန်းထောင်းရ၊ ထိုကာလ၊ ရွှင်ပြတစ်ကြိမ် လှူ။

၃။ ရိတ်ချိန်အထူး၊ သဒ္ဓါမြူး၊ ရိတ်ဦးတစ်ကြိမ်လှူ။

၄။ ရိတ်ပြီးသမျှ၊ လက်ဆုပ်ချ၊ ဒါနတစ်ကြိမ်လှူ။

၅။ ကောက်လှိုင်းကိုစည်း၊ အခါနီး၊ စည်းဦး တစ်ကြိမ်လှူ။

၆။ ကောက်လှိုင်းတိုက်သွင်း၊ ဆိုင်ဖြန့်ကျင်း၊ တလင်း တစ်ကြိမ်လှူ။

၇။ မင်္ဂလိကအထူး၊ သူရဿိစူး၊ နယ်ဦးတစ်ကြိမ်လှူ။

၈။ ကြံစည်စိတ်ကူး၊ ရွှင်ရွှင်မြူး၊ ချင်ဦးတစ်ကြိမ်လှူ။

၉။ စပါးကျီတွင်း၊ တိုက်နယ်သွင်း၊ ကျီသွင်း တစ်ကြိမ်လှူ။

ကိုးကြိမ်အဂ္ဂ၊ မြတ်ဒါန မှတ်ကြများ ဗိုလ်လှူ။

ကျိုက်ဝိုင်းဆရာတော် ဦးလှနွဲ့က။

အခုလို အထွဋ်အဖူးတွေကို ဆွတ်ခူးပြီး လှူနေပါသော်လည်း လျော့သွားတယ်၊ နည်းသွားတယ်လို့ မရှိဘူး။ ပင်ကို ပကတိအတိုင်းထက်ပိုပြီး စပါးတွေ သီးကြပါတယ်။

သဒ္ဓါတရားရဲ့ စွမ်းအားပါ။ ဘာရဲ့ စွမ်းအားလဲ။

(သဒ္ဓါတရားရဲ့ စွမ်းအားပါ ဘုရား)

"အဘိရေကဋ္ဌာနသမ္ပန္နံ" လို့ အဋ္ဌကထာက ဆိုတဲ့ အတွက်ကြောင့် အဆစ်အမြစ်တွေကတောင် ထွက်ပြီး သီးကြတယ်ဆိုရင် မှားမယ်မထင်ပါဘူး။

အတိုင်းထက် အလွန်အားဖြင့် အသီးနှင့် ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုတော့ ကုသိုလ်ထူးရဲ့ အကျိုးတရားများ ဟာ အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်ပါလားတွေ့ပြီး တရားနာပရိသတ်က ဝမ်းမြောက်ရမယ်နော်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပြောချင်တာက တရားကိုစောင့်ရင် တရားက ပြန်ပြီး စောင့်တယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ၊

ဓမ္မော သုစိန္တော သုခ မာဂဟတိ။

ဧသာနိ သံသော ဓမ္မေ သုစိန္တော၊

န ဒုဂ္ဂတိံ ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရီ။

ဟဝေ၊ စင်စစ်ဧကန် အမှန်အားဖြင့်။ ဓမ္မော၊ သူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်အပ်သောတရားသည် ။ ဓမ္မစာရီ၊ တရားကျင့်သောသူကို။ ရက္ခတိ၊ တရားက တစ်ဖန် စောင့်ရှောက်ပြန်၏။

သုစိန္တော၊ ယုံကြည်လေးမြတ် ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားတော်သည် ။ သုခံ၊ ချမ်းသာသုံးဖြာ မဟာသုခလိုသမျှကို။ အာဂဟတိ၊ ဖွင့်ဖွင့်ဖြိုးဖြိုး အကျိုးရောက်အောင် ရွက်ဆောင်လေတော့၏။

ဧသဧသော၊ လူ့ဘုံမှာ လည်း ချမ်းသာ နတ်ဘုံမှာ လည်း ဖွံ့ဖြိုး နိဗ္ဗာတိုင်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်တဲ့ သဘောမျိုးသည် ကား။ သုစိန္တော သုစိန္တဿ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော ဓမ္မဿ၊ တရားတော်၏။ အာနိသံသော၊ အာနိသင်တန်ခိုးနှင့် အကျိုးတရား ကြီးပါပေတည်း။

ဓမ္မစာရီ၊ ကောင်းစွာဟောကြား မြတ်တရားကို မမှားမစောင်း ကောင်းကောင်း ကျင့်သောသူသည် ။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ ချမ်းသာမစဲ ပါယ်ငရဲသို့။ နဂစ္ဆတိ၊ မရောက်နိုင်။

ဒီဂါထာက ဘာပြောလည်း ဆိုရင် တရားကိုစောင့်တဲ့ လူကို တရားက ပြန်စောင့်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

စူဠကမ္မဆိုတဲ့ သူကြွယ်ဟာ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို အားလုံးသောသူတို့ ရဲ့ ရှေးဦးစွာသိမြင်ပြီး ကျွတ်တန်းဝင်ရပါလို၏ ဆို

တဲ့ ဆုတောင်းနဲ့ အသက်တမျှ တစ်ဘဝလုံးလုံး ဦးဦးဖျားဖျား ကုသိုလ်
တွေ အားထုတ်တယ်၊ လှူဒါန်းတယ်။

ညီဖြစ်တဲ့ သူက ဦးဦးဖျားဖျားကို လှူလေ့ရှိသော်လည်း ပဲ
အစ်ကိုကြီး မဟာကာဠကတော့ ဒီလိုမျိုး အလေ့အလာ ဝါသနာမရှိဘူး
တဲ့ ။

အစ်ကိုကြီးကတော့ သူ့တွက်တာ လယ်ကွင်းက စပါးတွေကို
ကျိုတွင်းထဲကို သွင်းတဲ့ နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ်ပဲ လှူဒါန်းတယ်။ ညီက ဦး
ဦးဖျားဖျား လှူတယ်၊ အစ်ကိုက နောက်ဆုံးမှ လှူတယ်။ သဒ္ဓါတရားက
ဒီလိုကွာခြားပါတယ်။ အကျိုးပေးတဲ့ အခါကျတော့လည်း တစ်မျိုးစီပါပဲ
တဲ့ ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အသက်အတိုင်းနေပြီး စုတေမနေ
သေလွန်သွားကြတဲ့ အခါမှာ ကံအားလျော်စွာ လားကြရပါတယ်။

ကြားထဲမှာ ရှိတဲ့ ဘဝတွေ မပြောဘဲနဲ့ အဆုံးဘဝကို ပြောရမယ်ဆိုရ
င်..

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူတဲ့ ယခု လက်ထက်တော်
မှာ ရှေးဦးစွာ မိဂဒါဝုန် ပန်းချိုးစုံတဲ့ ယဂုံမြိုင်တောမှာ တရားဟောတယ်
ဆိုတာကိုတော့ လူတိုင်း ကြားဖူးကြပါတယ်။

အဲဒီ တရားဦးဟောတော်မူတဲ့ ဓမ္မစကြာ ဒေသနာဖွင့်ပွဲကြီးမှာ ကော
ဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အဿဇီ ရယ်လို့ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးကို အမှူး
ထားပြီး ဗြဟ္မာက တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေ၊ နတ်တွေက အနန္တပါပဲ။

အဲဒီတရားပွဲ ပရိသတ်ကြီးထဲမှာ အရှင်ကောဏ္ဍညဟာ ပထမစွဲပြီး နိ
ဗ္ဗာန်အောင်ပွဲကြီးကို ရှိရှိသမျှ ကျွတ်တန်းဝင်ကြမယ့် သတ္တဝါတို့ ရဲ့ အရ

င်ရှေ့ဆုံးက ဝင်တော်မူသွားပါတယ်။

ဒီဘုရားတစ်သက် တစ်လက်ထက်မှာ ဖြင့် အရှင်ကောဏ္ဍညအရင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ကျွတ်တန်းမဝင်ရပါဘူး။

အရှင်ကောဏ္ဍညဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ကောက် ဦးကိုးကြိမ်လှူခဲ့တဲ့ ညီအငယ် စူဠကာဠ ဆိုတဲ့ သူကြွယ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

သူ့သဒ္ဓါ သူ့စေတနာအလိုက် အကျိုးပေးပုံများ ဟာ ဘယ်လောက်များ သာဓုခေါ်စရာ ကောင်းသလဲဆိုတာ တရားနာတဲ့ ပရိ သတ်တွေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တရားကလည်း တရားဦး ကျွတ်တန်းဝင် ရတာကလည်း ပဲ ကိုယ်က လက်ဦး ဦးဦးဖျားဖျား လှူတဲ့ လူဟာ ဦးဦးဖျားဖျားပဲ တရားရသွားပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှ ပဲ ကုသိုလ်ဒါန ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုကြီး မဟာကဠက တော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကုသိန္နာရုံ မလ္လာမင်းတို့ ရဲ့ ဥယျာဉ် တော်အတွင်း အင်ကြင်းပင်ပျို့နှစ်ပင်အကြားမှာ ခင်းထားတဲ့ ညောင် စောင်းပေါ်မှာ လျောင်းတော်မူလို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူမည့် ညမှာ ရောက် လာပြီး ပုစ္ဆာပြဿနာများ မေးမြန်းလျှောက်ထားလာတဲ့ သုဘဒ္ဒပရိမို ဇ်ဆိုတာ ရှေးအခါက မဟာကဠဆိုတဲ့ သူကြွယ်ဖြစ်ပါတယ်။

တိတ္ထိတို့ ဘောင်ဝင်ပြီးတော့ ပရမိုဇ်အဝတ်အဆင်နဲ့ နေထိုင်တဲ့ သူဖြစ် တော့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ် (၄၅) ဝါကာလပတ်လုံး တရား ရေအေး အမြိုက်ဆေးတွေကို တိုက်ကျွေးဟောပြောနေတာ သူနဲ့ တစ်ခါ မှ မဆုံပါဘူးတဲ့ ။

ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည့်ဆဲဆဲ တဲတဲကလေးကျမှ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက် လာတယ်မသိပါဘူး၊ ဘုရားကို ဖူးပါရစေ၊ တွေ့ပါရစေ၊ မေးပါရစေနဲ့ အ တင်းဝင်လာတော့ ညီတော် အာနန္ဒာကလည်း တားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ

ဘုရားနဲ့ တွေ့ပေးလို့ မတော်ဘူး၊ မသင့်တော်ဘူးဆိုပြီး တားမြစ်ကန့်ကွက်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ဆိုတော့မှ ဝင်ခွင့်ရသွားတယ်။ အဲဒီမှာ တရားများ နာ ပုစ္ဆာပြဿနာများ မေး၊ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း အဖြေပေးတော်မူပါတယ်။ ပုစ္ဆာပြဿနာမေးတရားနာလို့ အဆုံးမှာ သစ္စာလေးပါးသိမြင်လို့ နိဗ္ဗာန်ဝင်သွားပါတယ်။

ဘုရားလက်ထက်မှာ နောက်ဆုံးသာဝကပါပဲနော်။ သူ့နောက်မှာ ကျွတ်တန်းဝင်တဲ့ သူ မရှိပါဘူး။ သူ့ကိုလည်း တရားဟောပြီး ချွေချွတ်ပြီး ရော ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူသွားပါတယ်။

ဘယ်လောက်များ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ပါ။ သူ့စေတနာနဲ့ သူ အကျိုးပေးပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား။

(ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား)

စေတနာနှောင့်နှေးတော့ အကျိုးပေးလည်း နောက်ကျတယ်နော်။ ဘုရားနဲ့ သာတွေ့ဖို့ ရာ အတော့်ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ လာရ တွေ့ရတယ်။

အရှင် ကောဏ္ဍညတို့ ကတော့ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က တွေ့ရအောင် တမင်တကာ ကြွလာရတယ်။ လေးအချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ရှာလို့ ရလာတဲ့ တရားတော်တွေကို ရလာတော့ သူတို့ ရှိရာကို လက်ထိလက်ရောက် ကိုယ်တိုင်လာရောက် ချီးမြှောက်တော်မူရပါတယ်။

ရှေးဘဝက ကောက်ဦးကိုးကြိမ် လှူခဲ့ရတဲ့ စုဠကဋ္ဌဆိုတဲ့ သူကြွယ်ဟာ ယခုဘဝမှာ ဦးစွာပထမ အရှင်ကောဏ္ဍည ရယ်လို့ ဖြစ်လာပါတယ်။ ။ ရှေးဘဝက အမြဲတမ်း နောက်ကျမှ ကုသိုလ်ပြုတတ်တဲ့ မဟာကာဠ

သူကြွယ်မှာ ယခုဘဝမှာ နောက်ဆုံးမှ ကျွတ်တန်းပင်ရတဲ့ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်
ဖြစ်ရတယ်။

ပစ္ဆိမ သာဝက ကလေး အထွေးဆုံးပေါ့၊ နိဗ္ဗာန်ပင်စခန်းမှာ နောက်
တန်းက နေရတာကတော့ ကုသိုလ်ရေးမှာ နှောင့်နှေးလို့ ပါတဲ့ ၊ အောက်
မကျ နောက်မကျ အထက်တန်းက နေချင်တယ်ဆိုရင် သူများ အရင်ဦး
အောင် စိတ်ထူး စေတနာထူး သဒ္ဓါထူးနဲ့ ဦးစွာကုသိုလ်တွေကို
ဆည်းပူးကြိုးစား အားထုတ်ကြဖို့ ဘုန်းကြီးတို့ နောက်ဆုံး တိုက်တွန်းပါ
တယ်။

ကိုင်း... အားလုံး လက်အုပ်ချီပြီး အာရုံပြုထားပါ။

အဂ္ဂ ပုညေဟိ အဂ္ဂေန္တိ၊

အဂ္ဂေဟိ သံသရန္တိတေ။

အဂ္ဂဌာနမ္ပိ ပါပေါတုံ။

သေဉ္စယျံ အဂ္ဂသမ္ပတေ။

လောကေ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝိုက် တိုက်အနန္တ ဘုံလောကကြီးထဲ၌ ။ ယေ
သတ္တာ၊ ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုး နှစ်မျိုးစီမံ ကံသာလျှင်အမိ အကြော
င်းရင်းရှိကြကုန်သော အကြင် သတ္တဝါတို့ သည် ။ အဂ္ဂပုညေဟိ၊ မနှော
င့်မနှေး ကောင်းမှုရေးအရာရာမှာ ငါသာလျှင် ရှေ့ဆုံးကသွားမည်ဟု စိ
တ်ထားမြင့်မြတ် ကုသိုလ်ဓာတ်တို့ ကြောင့်။ အဂ္ဂေန္တိ၊ လူ့ဘုံမှာ လည်း မ
ယှဉ်သာ နတ်ဘုံမှာ လည်း မနှိုင်းသင့် မြင့်ထက်မြင့် ခေါင်ကဖုံး၍ အမြဲ

တ်ဆုံး ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

တေ သ တ္တာ၊ အမြင့်တန်းကို အားထုတ်လေ့ရှိကြကုန်သော ထိုသတ္တဝါတို့ သည် ။ သံသာရေပါ၊ ရုပ်နှင့်နာမ် ဇာတ်မကွဲလေတော့ ထပ်တလဲလဲ ကျင်လည်ရာ သံသရာဘဝ ဘုံလောကကြီးထဲ၌ လည်း ။ အဂ္ဂဟိ၊ သားသမီးခြွေရွှေ ထွေထွေစည်းစိမ် ဂုဏ်ရှိန်တင့်အပ် အမြတ်ခပင်း ဇာတ်တသင်းတို့ နှင့်။ သံသရန္တိ၊ မျိုးနွယ်သန့်ရှင်း ပျံ့ပျံ့သင်း၍ ကောင်းခြင်းမျိုးစုံ ကျင်လည်ကြရလေကုန်၏။

တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ပဏ္ဍိတ၊ အမြင့်နှင့်အမြတ်ကို မပြတ်လိုလား ပညာရှိ အမျိုးကောင်းသားတို့ သည် ။ အဂ္ဂဌာနမ္ပိ၊ မဂ်လေးဝ ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ကြွင်း၊ လောကုတ္တရာ အမြင့်အတန်းသို့လည်း ။ ပါပေါတုံ၊ မှန်တိုင်းပေါက်၍ လှမ်းရောက်လျင်စွာ ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ ရာ။ အဂ္ဂသမ္ပတော၊ အမြတ်သမုတ် အပြတ်လုပ်ဖို့ အထုတ်ပမာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖြာဖြာတို့ ကို။ သေဉ္စယျူ၊ အမြင့်အထက်တန်းကို လက်လှမ်းမီ စိတ်ထား၍ ပွားများ ဆည်းပူးကြကုန်ရာသတည်း။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

အားလုံးသော တရားနာပရိသတ်ပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာဖြင့် သာသနာအကျိုး ဆထက်ထမ်းပိုးသယ်ပိုးနိုင်ကြပါစေ။

"အရှင်ဘုရား ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်စုံရပါလို၏ အရှင်ဘုရား"

စိတ်တစ်လုံး အသုံးချပုံ တရားတော်

ဒီကနေ့ အားလုံးသော ဓမ္မယောဂီ သူတော်စင်များ နာယူကြရမည့် တရားတော်ကို "စိတ်တစ်လုံး အသုံးချပုံ တရားတော်" လို့ မှတ်ကြပါ။

"တရားတော်ရဲ့ အမည် ဘာပါလိမ့်"

"စိတ်တစ်လုံး အသုံးချပုံ တရားတော်ပါ ဘုရား"

"ကဲ ဟောနာ ကြည်ညိုကြရအောင်"

ယနေ့ ဟောကြားမည့်တရားကတော့ "စိတ်တစ်လုံး အသုံးချပုံ" တရားဟောကြားဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဤကမ္ဘာလောကကြီးမှာ စိတ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေ နေထိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီလို အသီးသီးနေထိုင်ကြတဲ့ သတ္တဝါအချင်းချင်းဟာ မေတ္တာကရုဏာအခြေခံကာ စိတ်ရင်းစိတ်မှန်နဲ့ မဆက်ဆံကြဘဲ လောဘ ဒေါသ မာန်မာနတွေနဲ့ သာ ဆက်ဆံနေကြတာတွေ နောက်ဆုံး သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့မကင်းတဲ့ အိမ်ထောင်စုအတွင်း မိသားစုအချင်းချင်းများတောင် စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြလို့ အငြင်းပွားကြ၊ အချင်းများကြ၊ အိမ်မှ ဆင်းသွားကြ၊ တရားတွေ့ကြ ဖြစ်နေတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အလစ်မပေးဘဲ အခွင့်အရေးရဖို့ ကိုသာ အကွက်ရှာနေကြတာတွေကို ကြားသိနေရပါတယ်။

အဲဒါတွေကြောင့်လဲ ဘုရားဖြစ်စတရားဟောဖို့ ဆင်ခြင်စဉ်တုန်းက

ဒါလောက် လောဘ ဒေါသ မောဟ မာန်မာန စတဲ့ စိတ်ယုတ် စိတ်ဆိုးတွေ လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်သောင်းကျန်းနေတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ရထားတဲ့ ငါဘုရားရဲ့ တရားမှန်တွေကို ဧကန်ထိုးထွင်းသိဖို့ လွယ်ကူမယ်မဟုတ်တော့ဘူးလို့ အကြံဖြစ်တော့ မေတ္တာကရုဏာရှင် ဗြဟ္မာကြီးက ဒီလိုဆို "အချင်းတို့ လောကကြီးတော့ ပျက်စီးတော့မှာ ပါပဲ" လို့ ဆိုပြီး လျှောက်ထားပုံက သတ္တဝါတွေထဲမှာ လောက ဒေါသ မောဟ မာန်မာန နည်းပါးကြသူတွေ၊ လောဘ ဒေါသ စသည်မှ ကင်းကွာအောင် ပယ်ခွာထားကြတဲ့ သူတွေ၊ တရားမှန်ကို သိလွယ်ကြမည့်သူတွေ၊ ယုံကြည်ထိုက်တာကိုသာ ယုံကြည်တတ်တဲ့ သဒ္ဓါမှန်ရှိသူများက ကိလေသာတွေကို ပယ်ပြီး ဖြစ်တော်မူတဲ့ ပယ်နည်းကျမ်းကျင် ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြော်လို့ ပယ်နည်းလမ်းညွှန် နာလိုသူတွေ ရှိနေကြသေးလို့ လမ်းညွှန်ပေးဖို့ ရန် တောင်းပန်ရပါသည် မြတ်စွာဘုရားလို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

ရှိပေမှာ ပေါ့၊ စိတ်ကလည်း ဖြူစင် မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်၊ မည်းနက်ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်လို့ ရှိနေတော့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေကလည်း ဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ မည်းနက် ယုတ်ညံ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါရယ်လို့ ဖြစ်လာပါတယ်။

ဒီလူဟာ လူကောင်းပါ၊ ဒီလူဟာ လူကောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကြည့်ပေါင်း စတာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် မည်းညစ် ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ကိုလည်း ဖြူစင်မြင့်မြတ်အောင် ဖြစ်ပေါ်တဲ့ စိတ်တစ်လုံးကို အသုံးချဆုံးမဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်ပြီမို့ "လိုရာတောင့်တ ကျင့်တိုင်းရ ဘဝပဒေသာမည်" ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ဘဝပဒေသာ ရနေကြတဲ့ အခါ လိုရာတောင့်တပြီး အခွင့်ကောင်းကို လွန်မြောက်မသွားစေဘဲ လမ်းညွှန်အတိုင်း ကျင့်ကြံလို့ ဆုံးမလို့ ဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ဖြစ်လာရင်

ဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်လာမှာ ပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားကလဲ "စိတ္တဝေါဒါနာ ဘိက္ခဝေ သတ္တာ ဝိသုဇ္ဈန္တိ" ဟု ဟောတော်မူပါတယ်။ အဲဒီပါဠိတော်ကို မြန်မာပြန်ရင် စိတ်ဖြူစင်ပါက သတ္တဝါတွေ ဖြူစင်ကြပေ၏ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည် ။ အဲဒါကြောင့် သတ္တဝါတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ မိမိ မိမိရဲ့ ဖြူစင်ကောင်းမြတ်မှုကို အားပြုဖို့ ပါပဲ။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ စိတ်ဆိုတာ "ပါပသ္မိံ ရမတိ မနော" တဲ့ ။ ဒါကို မြန်မာပြန်မယ်ဆိုရင်..

စိတ်၏ ပင်ကို အလိုဆိုတာ

မကောင်းမှု၌ ပျော်ပိုက်မျိုးသာ၊

စိတ်၏ အကြိုက် လိုက်သူဆိုတာ

အပါယ်လျှိုး လွတ်ရိုးမဟုတ်ပါ။

လို့ ဆိုထားတော့ သူ့အလိုက ကြောက်စရာကြီးပဲ၊ သူဟာ သူ့အလိုအတိုင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် မက တစ်သံသရာလုံးပါချီပြီး ကလိကမာ ပလီပလာတွေ အများကြီးများ နေခဲ့တာမို့ ဖမ်းဖို့ ပြုပြင်ဖို့ ရာ မလွယ်ကူအောင် သူခြယ်လှယ်ချင်သလို ခြယ်လှယ်နေတာ ခံခဲ့ကြရတယ်မဟုတ်လား။

အတိတ်ကလဲ ခြယ်လှယ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ယခုလဲ ခြယ်လှယ်ဆဲ၊ နောင်ကိုလဲ ခြယ်လှယ်ဦးမှာ မဆုံးပါဘူး၊ သူက ဒီခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်နေတော့ကာ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေကြသလဲ။

ဖြစ်လို့ လဲမဆုံး၊ အိုလို့ လဲမဆုံး၊ နာလို့ လဲမဆုံး၊

သေလို့ လဲမဆုံး၊ ကွဲလို့ လဲမဆုံး၊ မွဲလို့ လဲမဆုံး၊

ဆုံးကြသေးရဲ့ လား၊ ကမ္ဘာမဆုံး မိုးမဆုံးဆိုတာလို တစ်သံသရာလုံး
ဒုက္ခတုံးကြီးတွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြတာ ယနေ့အထိပဲဆိုပါတော့။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူချော့သမျှ ပျော့နေရတယ်၊ သူကျွေးသမျှ အေး
နေရတယ်၊ အစစအရာရာဆိုသလို သူလိုရာ သူ့အကြိုက်ကိုပဲ
အလိုက်ကြီးလိုက်နေရလို့ ခက်နေပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ ရဲ့ အလို
ကတော့ "ငါ၏ ပင်ကို အလိုဆိုတာ သုခကောင်းကျိုး ကြိုက်ရိုးဓမ္မတာ"
ဆိုတဲ့ အတိုင်း အလိုအမျိုးမျိုး လိုက်နေရလို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ တာ
ဝတီ ဘုံဖျားတွင် သိကြားမင်းဖြစ်လို့ သူ့ထက်ကဲမဟုတ်လား။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လဲ အောက်ငရဲမှာ သေနာနာဆိုမဟုတ်လား၊
တစ်ဖန် တစ်ခါကျတော့လဲ ဗြဟ္မာဖြစ်လို့ ပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်း ဝက်စား
ကျင်းမှာ တရှုပ်ရှုပ်လို့ ဗရုတ်သုတ်ခတွေ ဖြစ်နေကြရတယ် မဟုတ်လား
။

ဒီလို ဖြစ်ကြရတာဟာ လက်သည် ရှာလိုက်တော့ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပါ
လဲ၊ သူ့ကြောင့်ပဲ မဟုတ်ကြဘူးလား၊ အမှန်အားဖြင့်လဲ ဒီစိတ်တစ်လုံး
ကိုနိုင်အောင် ပိုင်အောင် အသုံးမချနိုင်ကြလို့ ပေါ့၊ အသုံးချနိုင်ဖို့ အတွက်
လဲ ခက်နေကြတယ်မဟုတ်လား၊ ရွံနေကြတယ်၊ လန့်နေကြတယ်၊ ဒီလို
မဟုတ်လား၊ စိတ်ဆိုတာ အတော်လျင်မြန်တာ၊ ဖမ်းလို့ ရတာ မဟုတ်
ဘူး ၊ သူသွားချင်ရာသွားနေတာ၊ ခုဘဝတွင် မှ မဟုတ်ဘဲ ဟိုကမ္ဘာလဆ
န်း သံသရာ လဆန်းကတည်းက သူဆွဲရာ ပါနေခဲ့ကြရတယ်မဟုတ်
လား။ ဒီတော့ကာ သူ့ကို ဘယ်မှာ နှိမ်လို့ ရနိုင်မလဲ။

အဲဒီလို အတွေးတွေးနဲ့ အရှုံးပေးနေခဲ့ကြသူတွေကြောင့်လဲ ကိုရွှေစိ
တ်က သိပ်ပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နေတာထင်ပါရဲ့ ။ ကဲ သူ့အစွမ်း
သိကြရအောင်..

"ဒူရင်မံ ကေစာရံ" အစရှိတဲ့ ပါဠိတော်၊ "ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟု နော" အစရှိတဲ့ ပါဠိတော်များ အရ ဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ လင်္ကာကလေးက ဒီလိုတဲ့ ။

"ကိုယ်ထည်ပုံစံ၊ အထင်ခံဖြင့်၊ သဏ္ဌာန်စံပြ၊ မတွေ့ရဘဲ၊ ဟဒယလို ဏ်နန်း၊ ဂူစခန်းဝယ်၊ စံမြန်းနေကာ၊ ကိန်း၍ သာလျှင်၊ ဝေးရာရပ်ခြား၊ အာရုံအားဖြင့်၊ ပြေးလွှားပျော်ကာ၊ ဖော်မပါဘဲ၊ လော်မာညစ်ပတ်၊ စိတ် ပရမတ်ကို၊ နှိပ်ကွပ်ဆုံးမ၊ ခက်ခဲလှ၍ ၊ သူကျလိုရာ၊ ကျရောက်ကာလျှင်၊ မြန်စွာခဏ၊ ပြောင်းလွှဲကြ၏။ ဤမျှဆိုသွမ်း၊ စိတ်သရမ်းကို၊ စောင့် ဖမ်းထိန်းကာ၊ ရှုမှတ်ပါမူ၊ လိမ္မာလှပ၊ ယဉ်ကျေးရ၍ ၊ သုခချမ်းသာ၊ ပို့ ဆောင်ရာသည် ၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ လမ်းညွှန်တည်း"။

ဒီလင်္ကာထဲမှာ ပါသလို စိတ်ဆိုတဲ့ သဘောထား၏ အစွမ်းသတ္တိများ ကိုလဲ ထင်ရှားစွာ မှတ်ထားကြပါ။ သိထားကြပါ။ ပြီးတော့ကာ ဘယ် လောက်စွမ်းစွမ်း၊ အဖမ်းတတ်ရင် အသွမ်းဓာတ်တွေ ကျပျောက်ကာ နိဗ္ဗာန်ရောက် ချမ်းသာမယ်ဆိုတာ အထူးယုံကြည်စွာဖြင့် သေချာကန ဖမ်းကြစမ်းပါ။

အဖမ်းမတတ်ရင် မြင်ကောင်းတော့ လောဘကိလေသာ၊ မြင်မကောင်းတော့ ဒေါသကိလေသာတွေ၊ မြင်ကောင်းမကောင်းတော့ မောဟကိ လေသာတွေ ဝင်လာနိုင်တယ်၊ အာရုံခြောက်ပါး တံခါးခြောက်ပေါက်က ဝင်လာသမျှတွေကို "သတိတမံ ဉာဏ်မြေကတုတ်" အစွမ်းထုတ်ပြီး တော့ မျက်စိတံခါးကပဲ ဝင်လာမလား၊ ဝင်လာရင် မြင်သိစိတ်ဖြစ်လာရ င်

"စက္ခုဒွါရ-မြင်ခဏ၊ မြင်က-မြင်တယ်မှတ်ရတယ်၊ သောတဒွါရ- ကြားခဏ၊ ကြားက-ကြားတယ် မှတ်ရတယ်၊ ယာန ဒွါရ-နံခဏ၊ နံက-နံ တယ် မှတ်ရတယ်။ ဇိဝ္ဗာဒွါရ-စားခဏ၊ စားက-စားတယ် မှတ်ရတယ်၊

ကာယဒွါရ-ထိခဏ၊ ထိက-ထိတယ် မှတ်ရတယ်။ မနောဒွါရ-သိခဏ၊ သိက-သိတယ် မှတ်ရတယ်။"

ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း မမေ့တဲ့ သတိ- သိတဲ့ ပညာနဲ့ ရှုမှတ်လိုက် ပေါ့။ ဒီလို ရှုမှတ်ပစ်လိုက်ရင် ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေက တစ်ခါ တည်း မဝင်လာနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်ပါလား။ အာရုံတိုင်းမှာ စွဲကိန်းလာ တဲ့ ကိလေသာတွေမှန်သမျှကို အာရမ္မဏနုဿယ ကိလေသာလို့ ခေါ်တယ်။

ဒီတော့ကာ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းသော အာရုံတွေကို မှတ်-သိ မှတ်-သိ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟာ ဘယ်က လာပြီး ကိလေသာရန်သူတွေ ဝင် ရောက်နှောင့်ယှက်နိုင်ပါတော့မလဲ။ အမြဲတစေ ကိုယ်ကသာ အနိုင်ရနေ မှာ ပေါ့။

ဒီတော့ မြင်သမျှ ကြားသမျှ နံသမျှ စားသမျှ ထိသမျှ သိသမျှ အာရုံ တရားတွေအပေါ်မှာ မြင်ရင်-မြင်-မြင်တယ်။ ကြားရင် ကြား-ကြားတယ်။ နံရင်-နံ-နံတယ်။ စားရင်-စား-စားတယ်။ ထိရင်-ထိ-ထိတယ်။ သိရင်-သိ- သိတယ်။

အဲဒီလိုသာ အမြဲတစေ ရှုမှတ်နေခြင်းဖြင့် ဆိုးသွမ်းချင်တိုင်း ဆိုးသွမ်းလှတဲ့ နွားငယ်ကြော့ကြမ်း စိတ်သရမ်းကို စောင့်ဖမ်းပါမှ သာ ဖမ်းလို့ နိုင်ကြမှာ ပဲ။ ဒီတော့ကာ ရလာတဲ့ ဒုလ္လဘအခါမှာ ကြိုးစားလို့ သာ ဖမ်းကြပါတော့။

ဖမ်းရမည့်စိတ်က နွားငယ်ကလေးနဲ့ တူတယ်ဆိုတော့ နွားငယ်က လေးဖမ်းပုံကိုလဲ နမူနာယူရမယ်ပေါ့။ ဘယ်လိုတုန်းဆိုတော့ ဘုရားရှင် တို့ ဂုဏ်ပြုခံထားရတဲ့ ဘုရားပွင့်ရာဌာန မဇ္ဈိမဒေသသား တောင်သူလယ်သမား ဦးကြီးများကို အစထားကာ၊ များ စွာသော ကမ္ဘာတောင်သူလယ်သမား

ယ်သမားဦးကြီးများ တို့ ဟာ မိမိတို့ ၏ ဝမ်းရေးနဲ့ အများ အဖို့ တာဝန် ကျေရေးအတွက် နွားနဲ့ ဖက်ကာ ကျန်းမာရေးကိုတောင် ငဲ့ကွက်မှု မထားနိုင်ဘဲ အားခဲပြီး လုပ်ကိုင်နေကြရပါတယ်။ ၎င်းတို့ ၏ နွားမများ ဟာ နွားတို့ ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း နွားကလေးများ ပေါက်ဖွားလာကြပါတယ်။

ပေါက်ဖွားပြီးပြီဆိုရင်ပဲ သွားချင်ရာသွား၊ စားချင်ရာစား လားလားမှ အငြိမ်မနေ၊ ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေတော့ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်နဲ့ လုပ်ငန်းခွင်မှ တွင် တွင် လှလှ အသုံးမကျအောင် ဖြစ်နေတော့ နှိပ်ကွပ်ဆုံးမရန် ဖမ်းသော်လဲ သူက လျင်မြန်လှတဲ့ အတွက် ဖမ်းလို့ မရ၊ ကိုင်လို့ မရ၊ လိုက်လို့ မမီ ဖြစ်နေတော့ လူတို့ ရဲ့ အကြံအစည်အားလျော်စွာ ကြိုးကို အသုံးပြုရပါတယ်။

ဘယ်လိုစပြီး အသုံးပြုရပါသလဲဆိုတော့ နွားကလေးများ နို့ဆာ လာပြီဆိုရင် မိခင်နွားမကြီးနားကပ်ပြီး နို့ကိုဟပ်ကာ ဦးခေါင်းကလေးနဲ့ ဆောင့်ဆောင့်ပေးလိုက်တော့မှ နွားမကြီးက နို့ချပေးပါတယ်။ အဲဒီလို နို့ကိုမက်မောနေတဲ့ အချိန် ဦးစွာပထမ လည်ပင်းမှာ မလျော့မတင်း လည်ပင်းကြိုးကလေး ချည်လိုက်ရပါတယ်။ ချည်ပြီးရင် နွားငယ်ကလေးကို ဖမ်းဖို့ လွယ်ကူသွားပါပြီ။

လွယ်ကူတာထက် လွယ်ကူအောင် လည်ပင်းကြိုးမှ တစ်ဆင့် မရှည်မတို သုံးလွန်းတပ်ကြိုးကလေးတစ်ချောင်း၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖမ်းဖို့ ဆက်သွယ်ကာ သွားချင်ရာသွားဆိုပြီး လွှတ်ထားပေမယ့် ကြိုးတန်းလန်းကို မြင်သမျှ သရမ်းချင်တိုင်း သရမ်းလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ရိပ်စားမိနေမှာ ပေါ့။ ဒီတော့ နို့ညှစ်ချင်တဲ့ အခါ လုပ်ငန်းခွင် မရှုပ်စေလိုတဲ့ ထုံးစံ ရုန်းကန်လှည့်ပတ်ပါသော်လည်း ကြိုးခိုင်ခိုင်နဲ့ မြဲအောင်

ချည်ထားမှုကြောင့် ငြိမ်ဝပ်ကာ နေရပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ နဖူးကြိုး၊ ထမ်းပိုးကြိုး၊ လက်ကိုင်ကြိုး စတဲ့ ကြိုးအမျိုးမျိုးနဲ့ ချည်နှောင်ခံ ထိန်းသိမ်းခံထားရတော့ မဆော့နိုင်ရှာဘဲ ယဉ်ကျေးလှပ လိုတိုင်းရသွားကာ နွားပိုင်ရှင် လယ်သမားရဲ့ ချမ်းသာမှု ကို ပို့ဆောင်ရာဘိသကဲ့သို့ ဝေးရာပြေးသွားလို့ ဘေးများ တက်သော မိမိ ရဲ့ စိတ်တစ်လုံးကိုလည်း သတိထားဟူသောကြိုးနဲ့ ခန္ဓာငါးပါး အာရုံတ ရားတည်းဟူသော ချည်တိုင်မှာ မယိုင်မလဲအောင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချည်ထား ပါလေဟု မှာ ကြားတဲ့ ဒေသနာတရားက...

ယထာ တမ္ဘေ နိဗ္ဗန္ဓေယျ။

ဝစ္ဆံ ဒမံ နရော ဣဓ၊

ဗန္ဓေယျေဝံ သကံ စိတ္တံ၊

သတိယာရမ္မဏေ ဒဠ္ဋံ။

ဣဓံ၊ ဘဝဇာတ်ခုံ ဤလူ့ဘုံ၌ ။ နရော၊ ကိစ္စအောင်မြင် လုပ်ငန်းတွင် ဖို့ ပြုပြင်လိုလား နွားကျောင်းသားသည် ။ ဝါ၊ အလုပ်စီးပွား အကျိုးများ ဖို့ လိုလားပြုပြင် နွားပိုင်ရှင်သည် ။ ဝစ္ဆံ၊ စားချင်ရာစား သွားချင်ရာသွား ၍ လားလားမှ အငြိမ်မနေ ဣန္ဒြေမရ အသုံးမကျသော နွားငယ်ကို။ ဒမံ- ဒမန္တော၊ အဟုတ်တန်းပင် လုပ်ငန်းခွင်မှာ တွင် တွင် လှလှ အသုံးကျ အောင် ဆုံးမလိုသည် ဖြစ်၍ ၊ ထမ္ဘေ၊ သင့်တင့်လျော်စွာ တစ်နေရာဝယ် သေချာမယွင်း စိုက်ထားခြင်းဖြင့် ခုံတင်းမြဲခိုင် နွားချည်တိုင်၌ ။ နိဗ္ဗန္ဓေ ယျယထာ၊ အရပ်နီးဝေး ထွက်မပြေးဘဲ ယဉ်ကျေးလှပ လိုတိုင်းရ၍ သုခ

ဖြိုးတင့် ညှိုးမလွင့်အောင် ကြိုးဖြင့်နှောင်ကာ ချည်ထားရာသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ဤသို့ရှုရာ ဥပမာအတူ။ ဘိက္ခု၊ သံသရာဘေး ရန်အဝေးကို ဉာဏ်တွေးဆင်ခြင် ယောဂီရှင်သည် ။ သကံ စိတ္တံ၊ ကမ္ဘာကမ္ဘေ အသင်္ချေက ဣန္ဒြေမရှိ ယနေ့ထိအောင် မိမိဆိုင်ရာ စိတ်ယုတ်မာကို။ သတိယာ၊ သုံးလွန်းတင်ကြိုး ပုံမညှိုးဘဲ ပြည့်ဖြိုးခိုင်မာ အရာရာကို ကောင်းစွာသိမှတ် အသိဓာတ်ဖြင့်။ အာရမ္မဏေ၊ ချည်တိုင်အလား ပုံမခြားဘဲ ထင်ရှားပေါ်လာ မှတ်စရာဟု ခန္ဓာငါးပါး အာရုံတရား၌ ။ ဒဠ္ဋံ၊ မယိုင်မလဲ ခိုင်ခိုင်မြဲအောင်။ ဗန္ဓေယျ၊ နည်းလမ်းလှလှ စည်းကမ်းကျအောင် လုံ့လမြဲစွာ ဖွဲ့ချည်ထားရာတော့သတည်း။ ဝါ၊ ကြမ်းသမျှ ရမ်းသမျှ အစွမ်းလှလှဖြင့် ဖမ်းကြရာတော့တည်း။

အဲဒီလို ဒေသန ဥပမာနဲ့ တကွ "စိတ်တစ်လုံး အသုံးချပုံ" ဆုံးမကြောင်းစကား ညွှန်ကြားတော်မူပါတယ်။ ညွှန်ကြားချက်ကို နာယူရတဲ့ အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေက စိတ်အမျိုးအစား အများ ထဲမှ မိမိပိုင်သတဲ့ စိတ်အမူအရာမျှကို အသုံးကျအောင် မဆုံးမကြားဘူးဆိုရင် "စိတ်ကို မမှတ် အရှုံးဓာတ် မပြတ်ရောက်နေတာ" ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း အရှုံးဘဝနဲ့ သာ ရင်ဆိုင်ကြရဦးမှာ မလွဲပါဘူး။

ဒီလိုသာ အရှုံးပေးနေမယ်ဆိုရင် မအေးရတဲ့ အချိန်တွေသာ များ နေမှာ ပေါ့။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ မြင်သိစိတ် စသည် တွေဖြစ်ပေါ်တုန်း မြင်ဆဲခဏမှာ မြင်ရုံမျှသာ၊ ကြားဆဲခဏမှာ ကြားရုံမျှသာ၊ နံဆဲခဏမှာ - နံရုံမျှသာ၊ စားဆဲခဏမှာ - စားရုံမျှသာ၊ တွေ့ထိဆဲခဏမှာ - တွေ့ထိရုံမျှသာ - ကြံသိဆဲခဏမှာ - ကြံသိရုံမျှသာ၊ ရပ်တန့်ခြင်းမရှိပါဘဲ နှစ်သက်စရာ - ချစ်စရာ - ခင်မင်စရာ ကောင်းတာပဲ။

စိတ်ပေါက်စရာ - စိတ်ကောက်စရာ - စိတ်ဆိုးစရာ - မုန်းစရာကောင်း

တာပဲဟု နှစ်သက်တဲ့ စိတ် ချစ်တဲ့ စိတ်၊ ဆိုးတဲ့ စိတ်၊ ညစ်တဲ့ စိတ်၊ ညည်းဆဲချင်တဲ့ စိတ် ဤသို့ စသောအားဖြင့် ဣဋ္ဌ-အနိဋ္ဌ အားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်ယှဉ်တွဲလာတတ်တဲ့ အကုသိုလ်စိတ် အမူအရာများကို ပိုင်းခြားဝေကာ မမေ့တဲ့ သတိ၊ သိတဲ့ ပညာ၊ မပါကြဘူးဆိုရင် အနေလဲ မချမ်းသာ၊ သေလဲ မချမ်းသာ ဖြစ်မှာ ဆိုတဲ့ ဆုံးမစာကလေးက-

"ကိုယ်မှ တခြား၊ သူတစ်ပါး၏ ၊ စိတ်ထားဖြစ်ပုံ၊ မသိတုံလည်း ၊ လုံးစုံအန္တရာယ်၊ ရောက်လိမ့်မယ်ဟု ၊ ကြောက်ဖွယ်တစ်၊ ပိတ်မရှိဘူး၊ မိမိစိတ်ထား၊ ဖြစ်ပုံများကို ပိုင်းခြားခွဲဝေ၊ မသိချေသော်၊ အနေမချမ်း၊ သေမချမ်းသည် ၊ ဪ.. အရှည်ပန်းတဲ့ အဝိဇ္ဇာပါတကား"

ဆိုတဲ့ ဆုံးမစာအရ နေရေးသေရေး မကောင်းတဲ့ အပြင် အရှင်မအေးစရာတွေက ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝသံသရာမှာ လင်နဲ့ မယား၊ သမီးသားနဲ့ စီးပွားဥစ္စာ များ စွာအာရုံ ကာမဂုဏ်များ ဟာ ဘုံဆိုင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင်မှတ်ထင်ပြီး လိုချင်နှစ်သက် တပ်မက်ချစ်ခင်ကြကာ ရာသက်ပန်မက ဘဝခြားနေတာတောင်မှ မခွာရက်နိုင်ကြတော့ ပြိတ္တာစသည် တွေ ဖြစ်ကြရပါတယ်။ မှတ်လွယ်အောင် ဆောင်ပုဒ်ကလေးက "သိဆဲခဏ၊ လောဘတဏှာ၊ ဖြစ်သူမှာ ၊ ပြိတ္တာဖြစ်ရမည်" လို့ ဆိုပါတယ်။

တစ်ဖန် အလိုအတိုင်း မဖြစ်ပြန်တော့ ဒေါသမာန်မာနတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ မြင်လိုက်တယ်ဆို မကြည်လင်တဲ့ မျက်နှာထားကြီးနဲ့ တစ်ဖက်သားကို သရော်မော်ကားလုပ်ကာ ခွေးနဲ့ ရှူတိုက်လို့ ခွေးကိုက်မှာ ကြောက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးနေရတုန်း ငါ့အလုပ်ဝင်ရှုပ်တာ၊ သင်ရဟန်းပဲ၊ သင့်ဆရာ ဘုရားဆိုတာကလဲ ငါ့အလုပ်မျိုးကို ရှုတ်ချပြောနေတာပဲ၊ ပြိုင်ဘက်ရှားတဲ့ ငါ့လိုလူမျိုးများ စီးပွားမဲ့

အောင်လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ လွတ်နိုင်ရိုးလားဆိုပြီး အောက်ကနေ အဆိပ်လူးမြားနဲ့ လှမ်းလှမ်းထိုးလို့ လက်မအား ခြေမအား ကိုးရိုးကားရားဖြစ်ပြီး လျှောကျလာတဲ့ ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းက မုဆိုးပေါ်အုပ်သွားတော့ ဝူးဝါးဝူးဝါးနဲ့ လဲကျသွားတုန်း ဖြုန်းခနဲဆို သူ့ခွေးတွေက ရဟန်းထင်မှတ်ပြီး ဝိုင်းကိုက်လိုက်ကြတော့ အရိုးသာကျန်ရတာ၊ မပြစ်မှားအပ်သော ရဟန်းကို ပြစ်မှားလို့ ငရဲကျသွားရရှာတဲ့ ကောက မုဆိုးလို ဒေါသမာန်တွေ ဖြစ်နေပါက "ဒေါသစိတ်သာဖြစ်သူမှာ မှန်စွာငရဲ ရောက်ရမည်၊ မာနစိတ်ဆိုး၊ စိတ်မှာ ပျိုး၊ အမျိုးယုတ်ပါသည် " လို့ ဆိုပါတယ်။

မှတ်ထားကြပေါ့။ ဒါ့ပြင်လည်း ဤလောကကြီးမှာ အစစအရာရာ ကိုယ့်ထက်သာပြန်တော့လဲ မနာလိုစိတ်တွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရှိတာများ ကျတော့လဲ သူတစ်ပါးလက် ရောက်ရှိသွားမှာ စိုးတဲ့ အလိုလို နှမြောဝန်တိုစိတ်တွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် "ဣဿာဓာတ်ပုပ် စိတ်မှာ ရှုပ် အရပ်ဆိုးရမည်၊ မစ္ဆေရသာ ဖြစ်သူမှာ မွဲပြာကျတတ်သည် " ဤသို့စတဲ့ အရှည်ပန်းစေနိုင်တဲ့ စိတ်များ ကိုယ့်သန္တာန် မဖြစ်ပွားရအောင် အချိန်ယူကာ ပယ်ရှားသုတ်သင်စေလိုတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဟောကြားပုံက ...

အတ္တာန ြေ့ ပိယံ ဇညာ၊

ရက္ခေယျ နံ သုရက္ခိတံ။

တိဏ္ဏ မညတရံ ယာမံ၊

ပဋိဇ္ဇေယျ ပဏ္ဍိတော။

ယော ပုဂ္ဂလော၊ အမျိုးအနွယ် အရွယ်အဆင်း ဘယ်သင်းဘယ်သူ မှတ်ယူမဆို အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ။ အတ္ထာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ အတ္ထာနံ၊ ကိုယ့်ပြင်တခြား သူတစ်ပါးအား မှတ်သားမဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်၏ ဟူ၍ ။ ပိယံ၊ အတွေးမပျက် ဘေးမသက်အောင် လေးနက်မေတ္တာ ချစ်စရာဟူ၍ ။ စေ ဇညော၊ အကယ်၍ များ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ပါငြားအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့အမှန် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဧကန်စိတ်တွင် အမှတ်ထင်ခဲ့သည် ရှိသော်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ အတ္တသမံ ပေမံ နတ္ထိ စာအရှိဖြင့် အသိအမှတ် ပြုလတ်မယွင်း နှလုံးသွင်းခဲ့သည် ရှိသော်။ နံ အတ္ထာနံ၊ ထိုအတ္တဟု ဆို မိမိကိုယ်ကိုယ်။ သုရက္ခိတံ၊ ကောင်းစွာမဖောက် စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်အောင်။ သုရက္ခိတံ၊ ကျမ်းဂန်အလျောက် လမ်းမှန်ရောက်အောင် စောင့်ရှောက်တတ်သူ ငါပဲဟူ၍ မှတ်ယူနှိုင်းထောက် ဆိုရလောက်အောင်။ ရက္ခေယျ၊ စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ရက္ခေယျ၊ အေးအေးမြမြ ဘေးမခအောင် တွေးဆကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ကျိုးကြောင်းမြင်သိ ပညာရှိသော။ သော ပုဂ္ဂလော၊ အမျိုးအနွယ် အရွယ်အဆင်း ဘယ်သင်းဘယ်သူ မှတ်ယူမဆို ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ။ တိဏ္ဍံ၊ အစ- အလယ်- အဆုံး အားဖြင့် သုံးပါးသောအရွယ်တို့ တွင် ။ အညတရံ၊ အချိန်ပညတ် အရွယ်ဇာတ်ဖြင့် အမှတ်မထား တစ်ပါးပါးသော။ ယာမံ၊ အရွယ်၌ ။ ယာမံ၊ အလုပ်အခွင် အဆင်သင့်၍ ပြုကျင့်နိုင်ဖွယ် ချိန်အရွယ်၌ ။ အတ္ထာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပဋိဇ္ဇေယျ၊ စောင့်ရှောက်မွေးမြူရာ၏။ ပဋိဇ္ဇေယျ၊ ကိုယ်ပင်ကိုယ်သာ ခေတ်ကမ္ဘာဝယ် ချစ်စရာအမှန်ပဲရယ်လို့ ဉာဏ်စွဲကာ အမှတ်ကိုးကြတော့ အမြတ်တနိုး စောင့်ရှောက် သုတ်သင်ရတော့သတည်း။ ။
